

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 31.

- Τὰ Ἀγιάσματα ὡς λείψανα ἀρχαίων ναῶν, ὑπὸ Δ. Καλέμν.
 Ἡ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ συγκοινωνία τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ὑπὸ Π. Καμπανάκη.
 Ὁ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως θησαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτιδίου.
 Ἡ τελευταία τρικυμία, ὑπὸ Π. Κ. Σ.
 Ὁ Περονόσπορος, ὑπὸ Ν. Π. Ἀραβανοπούλου.
 Ἐταιρεῖαι καὶ Σύλλογοι.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.
 Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΔΡΟΜΑΙ.—ΧΡΟΝΚΑ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαυάκη.
 Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΘΕΤΑΡΑ ΠΑΡΣΙΩΝ.—ΦΡΥΓΗ (Phrygè), κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις δύο ὑπὸ AUGÉ DE LASSUS καὶ CAMILLE SAINT-SAËNS.—ΧΡΟΝΚΑ, ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου.
 Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.
 Φύρδην Μιγδὸν.
 Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.
 Βιβλιογραφία.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ.	5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ.	25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Λ. Τ.	2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ.	16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ.	70

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1^{ην} ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδραμνται ἔγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδοῦ Κιουτσούκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31. καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.
 Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστελλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων, ὧν τὸ μὲν προώριστα τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τῆν κρίσιν ποιήσαντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡΒΕΗ. Πέραν, Σακίτζ, Άγίας 21. Κατά πάσαν Κυριακήν πωλήσεις επί δημοπρασία. Άγορά και φύλαξις επίπλων. Προκαταβολαί κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιείον Α' τάξεως. Είδη άρίστης ποιότητος. Γενική χρήσις τής πούδρας Σάφρας Βερνάρ υπό τών φιλοχάλων κυριών. Άλεξιάδη χάν, Άριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. και Η. και Γ. ΜΕΤΑΞΑ. Έν Πειραιεϊ. Έξ οίνου γνησίου παλαιόν. Άπειρία συστάσεων. Αντιπροσωπεί	16	29
Άδελφοί Τριαγταφυλλόπουλοι.		
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Δεπτότατον, μεταξωτόν, υγιεινόν, υπό τδ διακριτικόν σήμα Άγκύρας. Άριστον εις τδ είδος του. Άποφεύγετε τας παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Όδος Πέραν, έναντι του Έλλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησης φιλόκαλος. Ποτά και φαγητά έκλεκτά. Έπηρεσία άνελλιπής.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Χ ΡΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούδη Γραφική ύλη. Χάρτης μουσικής, Έπισκεπτηρίων, Έγχογραμμάς κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΑΛΙΤΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. Έν Γαλατζί οδός Μαχμουδιέ Άριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλταν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μπαση, 99. Τελειόταται μηχαναί, έφευρέσεις νέαι. Εύθηνία, ταχύτης, Άπαράμιλλος έπιτυχία.	20	33
ΠΡΟΣΧΟΝΑΣ. Ορολογιοποιός Α' τάξεως και κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ορολογίων. Κατασκευή, κοσμημάτων. Κοιψότης και εύθηνία. Γαλατζ, Βοεβόδα, παρά την Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 31.
ΤΟΜΟΣ Β'.
23 ΜΑΪΟΥ 1893.

ΤΑ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ ΩΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΝΑΩΝ*

Μεταβαίνω εις Βελιγράδιον. Αναμφίβολον ότι ή τε Έκκλησία και τδ άγίασμα Βελιγραδίου, άμφότερα επ' όνόματι του άγ. Γεωργίου, εύρηται εκεί από του έτους 1523, ή ετη τινα βραδύτερον. Έντός του Βελιγραδίου άπαντών και τρία άλλα άγίασματα, ών τδ έν μεταξύ του χωρίου και του Δομουζ-δερέ, έντός δυσπροσίτου λόχμου, και σεμνυνόμενα επ' όνόματι των Άγίων Άθανασίου, Φωτεινής και Θεράποντος, ταυτα δ' ειδή μάλλον βέβηροι συν τφ χρόνω σχηματισθέντες, προς οίς χωρούσιν όμβρια ύδατα, χρήσιμα όπως αναψύχωσι τοίς έν πάση ώρα του έτους εκείθεν διερχομένους χωρικούς, ή κυνηγούς, ή και ορεοειδίους ποιμένας' άλλως, ούδεμία ύπόνοια δύναται νά έμφιλοχωρήση, ότι ύπήρχον οικoi ευκτήριοι εις μέρη θαροτρόφα και άνθρώπω άπροσπέλαστα.

Παύω και τον περι Βελιγραδίου Λόγον και διά στενής παρόδου, επί μίαν και ήμισειαν ώραν παρατεινομένης, έρχομαι ένώπιον γραφικωτάτης θέσεως, σύμπλεω έκ παντοδαπών άκάρπων δένδρων, έν τφ μέσφ δ' αυτών εύρηται άρκούντιως εύρύς χώρος, έν σχήματι τετραγώνου, ποϋ μέν άνωθεν, ποϋ δε επίπεδος οιονει κατά συνοικίας διηρημένος. Ένταυθα σταματώ και άποκαλύπτομαι, διότι εύρίσκομαι πλέον ένώπιον ιεροϋ του Ύψιστου οκνηώματος. Έξηγοϋμαι. Τδ μέρος τουτο κατοικείτο πρό πολλών εκατοντάδων ετών «παλινοχώρι» μέχρι του νϋν λεγόμενον και ένταυθα σώζεται τδ δάπεδον ναοϋ σεμνυνομένου επί τφ Άποδόσει τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, έμβαδόν ώσει εξήκοντα τετραγωνικών πήχεων, και έν αυτφ καθοράται τδ Άγιον Βήμα, τά θεμέλια των δύο εκατέρωθεν του

βήματος θυρών, ο σωλέας και πρό αυτου δύο κηροστάται έκ λίθου βαναύσως κατεργασμένου, τεθραυσμένοι όλίγων άνωθι τής βάσεως, κατά δε τδ 1856 έτος, ανασκαφέντος, δι' όράματος, του χώρου τουτου, άνευρέθησαν τεμάχια κηροϋ έν απολιθώσει, ως και άρχαιοτάτη εικόν επί τή Άποδόσει τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, φυλαττομένη έν τή Έκκλησία του χωρίου. Κάτωθεν του ναοϋ, έν φ εύρίσκόμεθα, και ως από του μέσου τής Κόγχης του Άγίου Βήματος ρέει άψοφηται τδ άγίασμα, ύδωρ έν ώρα θέρους ψυχρότατον, υπό θόλον έκτισμένον έκ λίθων κεκοιναμένων και εις ικανόν βάθος διήκοντα. Ένταυθα τελείται πανήγυρις τή 23 Αύγουστου, καθ' ήν ήμεραν και λειτουργία άρχιερατική συναγείρει πλήθη παλλά έκ των παρακειμένων χωρίων. Πώς κατεστράφη τδ «Παλινοχώρι» τουτο και ποτε, είναι εις ήμιας κεκρυμμένον μυστήριον' πάντως όμως πρό δύο εκατονταετηριδίων, διότι έν αυτοκρατορικφ βερατίφ, πρό διακοσίων ετών έκδοδομένων, και τδ όποιον άνέγγων, οϋ πρό πολλου, τδ χωρίον Δομουζ-δερέ, νεωστί τότε συνφοκισθέν, γράφεται Χινδζιρ-δερέ, άλλαχου δε και Δομουζ-δερέ, όπερ έστι ταϋτοσήμαντον τφ προηγουμένφ, και Κουμλου-δερέ. Και τα τρία δικαιούσι πληρέστατα την αλήθειαν των όνομάτων. Ειπάτωσαν οι εις τά κυνηγεία των χοίρων ένασμενιζόμενοι και έκ του ώραιου φύλου όσαι την άμμιον του Δομουζ-δερέ ως γονιμοποιόν δύναμιν ύπολαμβάνουσιν.

Εις εικοσάλεπτον από του «Παλινοχωρίου» απόστασιν κείται τδ χωρίον Δομουζ-δερέ, έν δε τή εισόδφ και κυριολεκτικώς έξω αυτου, ύπάρχει ή Έκκλησία επ' όνόματι του Άγίου Γεωργίου, παρ' αυτην δε άγίασμα, ήρεαρ άδαθές και οϋκ άμορφον, επί τή μνήμη τής άποτομής τής Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου, όπερ πανηγυρίζει την 29 αύγουστου. Ότι τδ άγίασμα τουτο είναι άρχαίον μαρτυρείται έκ των προειρημένων, ότι όμως εκεί συνυπήρχε ναός, τουτο είναι άπαραδέκτον, καθόσον ο ναός του κα-

* Έν έριθ. 28, σελ. 567—570.

τοικουμένου χωρίου έκειτο ἀλλαχοῦ, ὡς προείδομεν, οὔτε εἶναι λογικὸν νὰ παραδεχθῶμεν δύο νάους, ἐκεῖ ὅπου εἰς καὶ μόνος ὑπερήκει, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τῆς λατρείας, ὡς ἐκ τῆς μικρότητος τοῦ χωρίου. Τοσαῦτα καὶ περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἔχω λέγειν. Ἀποτάσσομαι ὅθεν τῷ Δομοῦζ-δερεὲ καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις αὐτοῦ καὶ μεταβαίνω, ἀντιπαρερχόμενος πολλὰ ἄλλα ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα, εἰς Φαναράκιον τὸ ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὁπόθεν διὰ τῆς ἀκτῆς βραδυπορῶν καὶ γράφων, ἐπανάστρέφω ἀφ' ὅπου ἤρχισα.

Ὅτι τὸ Φαναράκιον ἀριθμῆ ὑπαρξίν πολλῶν ἐτῶν, οὐδεὶς νομίζω, ὁ ἀμφιδάλλων, διότι ἡ ἱστορία πολλὰ περὶ τούτου γνωρίζει. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπισκοπήσω τὸ χωρίον ἐν γένει, ἀρκούμενος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀπασχολοῦντός με θέματος. Ἐν Φαναράκιῳ ὑπάρχει Ἐκκλησία σεβαζομένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀρχαία, καθὰ ἠδυνήθην νὰ συμπεράνω καὶ ὑπερδιακοσμητῆ ἀριθμοῦσα ὑπαρξίν. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ ταύτης ὁ λόγος. Μεσογειῶς τοῦ χωρίου, πρὸς τὸ Δυτικὸν μέρος καὶ εἰς ἡμίωρον ἀπὸ τῆς θέσεως «Κασαβετμπαιρί» ἀφ' ἧς ἀναχωροῦμεν, κεῖται ἐπὶ τοῦ βουνοῦ «Τσίριπινα» καλουμένου μικρὸν ὄροπέδιον ἐγκατεσπαρμένον ἐκ δένδρων δρυῶν, αἰγείρων καὶ ἄλλων θάμνων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτου κενὸν τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν προγενεστέροις χρόνοις οἶκος εὐκτήριος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε ἁγίασμα ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας, ρυαξ τοῦτο περιτετευρισμένος πανταχόθεν, μεγάλως ὑπὸ τῶν κατοίκων τιμώμενον. Ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχε ναὸς, μαρτυροῦσι τὰ τῆδε κεικείσε λείψανα θεμελίων, καὶ οἱ ἄλλοτε ἀνευρεθέντες κατὰ τεμάχια κίονες, οἵτινες, ἄγνωστον ποῦ κατακώσθησαν, ἢ μεταξὺ ποίων θεμελίων ἰδιωτικῆς οἰκίας, ἢ καλύψεως ἐνετειχίσθησαν. Ταῦτα ἤκουσα παρὰ γέροντος κατοικοῦ Φαναρακίου ὁπότε ἐδέησε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἁγίασμα, ἀποκομίσας τὰς πληροφορίας ταύτας καὶ ὅσα συνέλεξα, χάριν ἀναψυχῆς, ὀλίγα ἀγχιολοῦλινδα. Κάτωθεν τοῦ μέρους, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἐντὸς κοιλάδος φεροῦσης τὸ παράδοξον ὄνομα «Μουστάκι» ὑπάρχει ἕτερον ἁγίασμα ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, φρεὰρ τοῦτο ἐνέχον ὑφάλμυρον καὶ ψυχρὸν ὕδωρ. Ἐνταῦθα δὲν παραδέχομαι ὅτι ὑπῆρχε ναὸς, διότι ἡ, τε θέσις πάντη ἀκατάλληλος τυγχάνει, ἀκανόνιστος καὶ κρημνώδης καὶ μόνον κατὰ τὸ θέρος προσίτη οὕσα, καὶ διότι ὁ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ναὸς, ἐν ἀπόπτῳ θέσει κείμενος, ἤσκει, ὡς καὶ περὶ Δομοῦζ-δερεὲ εἶπον, νὰ συναγείρη τοὺς κατοίκους τοῦ Φαναρακίου. Ἄλλως εἶναι λίαν τολμηρὸν νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἐντὸς τῶν χωρίων, ὅσα ἐμνημόνευσα ὑπῆρχον δύο ναοί, ἐκτὸς ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δύο ἐκρησάμενος ἐν εἰδει παρεκκλήσιον.

Κατερχόμενοι ἐκ Φαναρακίου φθάνομεν εἰς θέσιν Καρὰ τὰς, ἢ Μαῦρον Μῆλον καθ' ἡμᾶς. Ἐνταῦθα ὑπάρχει στενὴ κοιλάς, ἢ μᾶλλον ψάραγξ καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς εὐρηται ἁγίασμα, μικρὰ δεξιαμενὴ ἀδιατακτὸς καὶ ἀπροσφύης, εἰς ἣν ἀδροίζονται τὰ ἀπὸ τοῦ ὄρους ὕδατα. Τὸ ἁγίασμα τοῦτο τιμᾶται ἐπὶ τῇ Ἀποδόσει τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ κατὰ

τὴν 23 Αὐγούστου, τελεῖται παρὰ τὴν θάλασσαν πανήγυρις, εἰς ἣν συνέρχονται πολλοί, ἢ μᾶλλον πολλοὶ ἐκ Φαναρακίου καὶ Γενί-μαχαλέ καὶ Βουγιούκ-δερεὲ. Ἐνταῦθα ἐπὶ Γυλλίου, καθὰ γράφει ὁ συγγραφεὺς τῆς Κων/πόλεως, ὑπῆρχε ναὸς εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγόμενης Καστανεωτίδος, λαβούσης τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ δάσους τῶν περὶ αὐτὸ καστανεῶν. Ἐρεῖπια καὶ συντρίμματα καταδησιμμένου οἰκοδομήματος μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος. Τὰ ὕδατα τοῦ ἁγιάσματος τούτου συλλεπιόμενα ἀποτελοῦσι ρυακὰ, τὸν γνωστὸν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Χρυσορροῦαν ποταμὸν, κληθέντα οὕτω ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατασυρομένων χρυσοειδῶν ψηγμάτων, ὅτε ἐμεταλλεύοντο τὰ ἐνταῦθα χαλκωρυχεῖα.

Καὶ ἤδη καταλήγω εἰς Γενί-μαχαλέ, τελευταῖον ὄριον τῆς ὁδοιορίας μου. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἁγίασμα ἀρχαῖον, κείμενον δέκα πέντε βαθμίδας ὑπογειῶς κάτωθι τοῦ Νάρθηκος τῆς Ἱερας Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, μαρμαρόστρωτον κατὰ τὴν πρόσφιν, τὴν δὲ ἀψίδα τοῦ ὑπογείου ρυακοῦ ἐκτισμένην διὰ λίθων ἀξέστων καὶ σεμνύνεται ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῷ Γενεθλίῳ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καθ' ἣν ἡμέραν τελεῖται πανήγυρις πολλοὺς φιλακολούτους συναγείρουσα.

Οὕτω δίδω πέρας εἰς τὴν διατριβὴν μου ταύτην, περὶ τῶν ἁγιασμάτων τῶν ἐν τε τῷ Βουγιούκ-δερεὲ καὶ τοῖς πέριξ, ἀριθμίδας τοιαῦτα εἰκοσὶ καὶ τρία ἐν συνόλῳ, ἐξ ὧν ὀκτὼ μὲν παραδέχομαι ἀδιότακτος ὅτι συνυπῆρχον ναοῖς, περὶ τῶν δύο εἶμαι, τὸ γινῶν, ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐλλείπει πειστικῶν επιχειρημάτων, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν δέκα τριῶν τολμῶ νὰ γνωματεύσω, ὅτι ἦσαν ἀπλᾶ ἁγίασματα, καθιερωθέντα σὺν τῷ χρόνῳ ὑπὸ εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἢ καὶ ἐκ τυχαιῶν γεγονότων.

Περαιῶν τὰ βραχέα ταῦτα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συστήσω τοῖς περὶ τὴν Μεσαιωνολογικὴν Ἐταιρίαν ἀξιοτίμοις μέλεσιν, ὅπως ἀποταθῶσι πρὸς τοὺς κατὰ τόπους ἀρχιερεῖς ἢ καὶ ἄλλους ἁρμοδίους οἱ ὁποῖοι νὰ μεταδώσιν ἐπὶ τόπου, εἰ δυνατόν, πρὸς συλλογὴν περισσotτέρων μὲν ἀλλὰ καὶ πληρεστέρων πληροφοριῶν καὶ οὕτως ἀχθῶσιν εἰς ἕδος πολλὰ δυνάμενα νὰ συντελέσωσιν εἰς ἐξακριβῶσιν τοῦ ὑποσχητήριον θέματος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΛΑΕΜΗΣ.

II ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐγνώριζον τὸν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον καὶ εἶχον μετ' αὐτοῦ συγκοινωνίαν.

Ἐχὼν τις ὑπ' ὄψιν τὰ μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντα ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν δύο κόσμων παρατηρεῖ ὅτι ἡ σύγκρισις τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, τοῦ τρό-

* Ἰδε ἐπιθ. 30, σελ. 585-586

που τῆς δομῆσεως καὶ κατεργασίας, πρὸς δὲ καὶ τῆς εἰς πλείστα σημεῖα ταυτότητος, τῶν τοίχων, τῶν λαξευτῶν τάφων, πυραμίδων, στοῶν, ναῶν, οἰκῶν, διαφόρων σκευῶν, ἀναγλύφων, περικεφαλαίων, ἀσπίδων, ὑποδέσεων, δοχείων, γραμμάτων, καὶ πρὸ πάντων τῶν κοσμημάτων καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων, τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐν τῇ ὑδρογειῳ, πρὸς δὲ καὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τῆς διὰ μεταλλίνων πλακῶν ἐπικαλύψεως τῶν τοίχων τῶν πολυτελεστέρων κτιρίων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῶν δύο κόσμων ὅσα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἐν τοῖς κατωτέρω χωρίοις καὶ ἡ καταπληκτικὴ εἰς πολλὰ σημεῖα ὁμοιότης οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύουσιν εἰ μὴ τὴν ὑπάρχουσαν συγγένειαν καὶ σχεδὸν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῶν δύο κόσμων, συγγένειαν προεληθούσαν βεβαίως οὐκ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως, ἀλλ' ἐξ ἐπιδράσεως καὶ μιμήσεως τῆς αὐτῆς πηγῆς, διὰ τῆς συγκοινωνίας τῶν λαῶν. Τὰ χωρία εἰσὶ τὰδε :

« Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο χρυσῶ ἐν δαπέδῳ »

(Ὀμήρ. Ἰλιάς Δ. 1).

« . . . ἔνθα δὲ οἱ κλητὰ δώματα βένθεσι λίμνης, χρυσᾶ μαρμέροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεί. . . »

(Ὀμήρ. Ἰλ. Ν. 21).

« . . . χαλκοὶ μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θρηγῆς κυάνοιο. χρυσαὶ δὲ θύραι πυκινὴν δόμον ἐντὸς ἔεργον ἀργύρεαι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῶ ἔστασαν οὐδᾶ, ἀργύρεον δ' ἐπ' ὑπερθύριον, χρυσεὴ δὲ κορώνη. χρυσαὶ δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεαι κύνας ἦσαν. . . »

(Ὀμήρ. Ὀδυσ. Π. 86).

Ὅτε ὁ ποιητὴς οὗτος ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Διὸς, Ποσειδῶνος, καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ.

Ὁ δὲ Πausανίας ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἐν Σικυῶνι Θησαυροῦ λέγει :

« . . . ἐν δὲ τῇ θησαυρῷ καὶ θαλάμῳ δύο ἐποίησε τὸν μὲν Δῶριον, τὸν δὲ ἐργασίας τῆς Ἰωνῶν· χαλκοῦ μὲν δὴ αὐτοὺς ἑῶρων εἰργασμένους. . . »

(Pausan. Βιβλ. VI. 19. 2).

Ἐπι δ' ὁ αὐτὸς καὶ περὶ τοῦ ἐν Σπάρτῃ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς :

« . . . ἐνταῦθα Ἀθηναῖς ἱερὸν ποιήσεται, Πολιούχου καλουμένης καὶ Χαλκιοῦ τῆς αὐτῆς. . . »

(Pausan. Βιβλ. III. 15. 2).

Ὑπονοεῖ διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χωρίων ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὅτι ὁ τε Θησαυρὸς καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν ἐπιτεκαλυμμένοι διὰ χαλκοῦ. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι, οἱ μετὰ τὸν Κολόμβον ἐξερευνηταὶ τοῦ νέου κόσμου, ἀναφέρουσι τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς διὰ χρυσοῦ ἐπικαλύψεως τῶν μεξικανικῶν ναῶν (Bz. Prescott Κατάκτησις Περούβιας, Τομ. Α', σ. 95).

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς συγκριτικῆς ταύτης καὶ ὀφθαλμοφανοῦς ὁμοιότητος τῶν μνημείων τῶν δύο κόσμων δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα ἱκανὰ περὶ τῆς συγκοινωνίας τῶν λαῶν αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, τοῦτο ἐν ὀλίγοις θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξηγήσω ἤδη ἐκτενέστερον.

Ἡ ἐν τῷ Μεξικῷ ἀνακαλυφθεῖσα τέχνη ἐπισταμένως μελετηθεῖσα, παρουσιάζει δύο μεγάλας ἐποχάς : τὴν παναρχαιοτάτην καὶ τὴν ἀρχαίαν.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ὡς βᾶσιν ἔχει τὴν πυραμίδα μὲν ὡς οἰκοδόμημα, τὸ ὀφιοειδὲς (—————) δὲ καὶ τὸν μαίανδρον (—————) ὡς κοσμηματα, τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο παρουσιάζεται ἐν τοῖς διαφόροις μνημείοις, οὐκ ὑπὸ τὴν ἀπλῆν αὐτοῦ μορφήν μόνον, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς συνθέτους, αἰτινες παρήχθησαν κατ' ἐμὴν ἰδέαν, ἐκ τοῦ στροβιλοειδοῦς καὶ σταυροειδοῦς σημείου (—[—]—) τοῦ παρὰ τῇ σανδκριτικῇ μὲν γλώσσῃ ὀνομαζομένου Svastica, παρὰ τοῖς Σίναϊς δὲ Οuan, εὐρεθέντος δὲ ἐξωγραφημένου ἐν ἅπασιν τοῖς μέρεσι τῶν δύο κόσμων, ἐνθα ὑπῆρχε πολιτισμὸς τις ἀρχαῖος.

Τὸ σημεῖον τοῦτο μοι φαίνεται ὅτι δεικνύει τὴν παράστασιν τῆς παλινδρομικῆς περιστροφικῆς κινήσεως, ἐξ ἧς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι παρήγον τὸ πῦρ, περιστρέφοντες ξύλον ἐπὶ ξύλου, μεταχειριζόμενοι σφόνδυλον ἔχοντα τὸ στροβιλοειδὲς τοῦτο σχῆμα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἡ γραφὴ παριστωμένη διὰ γλυφῶν ὑπὸ διαφόρους μορφάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ κεφαλαὶ ἐλεφάντων, αἰτινες ἔχουσιν ἰδίως τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νὰ παρουσιάζωνται μετὰ δύο εἰδῶν ὧτων, ὑποδεικνυόντων, τοῦ μὲν ἐνὸς τὸν ἀφρικανικὸν ἐλεφάντα τοῦ δὲ ἑτέρου τὸν ἀσιατικόν. Μὴ ὑπάρχοντος ὅμως τοῦ ζώου τούτου ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ νῦν, πῶς ἄλλως εἰσῆχθη ἡ μορφή αὐτοῦ ἐν τοῖς ἱερογλυφικοῖς τῶν Μεξικανῶν, εἰμὴ ἐκεῖθεν ἐνθα τὸ ζῶον τοῦτο νῦν βιοῖ, ἤτοι ἀπὸ Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας ; Ἐκτὸς ἂν τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτά εἰσι νεωτέρας ἐποχῆς, τὴν ἀνάμνησιν δὲ αὐτῶν παρέλαβον οἱ λαοὶ τοῦ νέου κόσμου ἐκ τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ προγόνων αὐτῶν, ὁπότε ὁ νέος κόσμος ἐπληροῦτο μαμμούθων καὶ ἐλεφάντων, τότε ὅμως ἐν τοῖς ἱερογλυφικοῖς τούτοις ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη καὶ ἡ μορφή τοῦ Μαμμούθ, ἐνδειξις οὐδαμοῦ τοῦ νέου κόσμου ἀνακαλυφθεῖσα μέχρι σήμερον.

Ἄρα συμπεραίνομεν ὅτι τὰς μορφὰς ταύτας οἱ Μεξικανοὶ παρέλαβον ἐκ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας διὰ τῆς Ἀτλαντίδος ἢ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀτλαντίδος. Διότι ὁ Πλάτων περιγράφων τὰ τῆς μεγίστης ταύτης νήσου λέγει :

« . . . καὶ ὅσα ἕλη πρὸς τὰ τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται, πάντα φέρουσα ἄφθονα, τὰ τε αὖ περὶ τὰ ζῷα ἱκανῶς ἤμερα καὶ ἄγρια τρέφουσα· καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλείστον· νομῆ γὰρ τοῖς τε ἄλλαις ζώοις, ὅσα καθ' ἕλη καὶ λίμνας καὶ ποταμούς, ὅσα τ' αὖ κατ' ὄρη καὶ ὅσα ἐν τοῖς πεζοῖς νέμεται, ζῦμπασι παρῆν ἄδην, καὶ τούτῳ κατὰ τ' αὐτὰ τῷ ζῳῳ, μεγίστῳ πεφυκῶτι καὶ πολυβορωτάτῳ. . . »

(Πλάτωνος Κριτίας 114. 20).

Ἐκτὸς τούτων ἐν διαφόροις ἑτέροις ἱερογλυφικοῖς διακρίνονται εὐκρινῶς γράμματα σφιννοειδῆ, αἰγυπτικά καὶ φοινικικά, ἐν ἐνὶ δὲ τούτων ὑπάρχει φρυγικὴ σύριγγξ τελεία.

τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν παναρχαιοτάτην τὴν ὀριζομένην ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων μνημείων, τῶν

κατεχόντων τὰς ἡψηλοτέρας τῶν ἐν τῷ Μεξικῷ θέσεων, ὡς π. χ. Teotihuacan, Tula, Mitla, Guatemala, κτλ. ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ βαθυπέδοις τοῦ Μεξικοῦ, θεωρῶ ὡς τὴν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐποχὴν τῆς τέχνης τοῦ νέου κόσμου.

Ἦδη δὲ ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῶν μνημείων τούτων μετ' ἐκείνων τῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, τῶν κειμένων ἐν τῷ αὐτῷ παραλλήλῳ τῆς γῆς, ἴτοι ἐν Μεξικῷ, Αἰγύπτῳ, Φρυγίᾳ καὶ Ἑλλάδι καὶ ἰδίως μετὰ τῶν Μυκηναίων καὶ Τυρινθιακῶν, τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἡμῖν, εἰ μὴ τὴν ὑπάρξασαν συγκοινωνίαν τῶν δύο κόσμων ἐν τῷ παραλλήλῳ τούτῳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ;

Ἡ δὲ δευτέρα ἐποχὴ, ἡ ἀρχαία, ἣτις ἔχει βάσιν τὴν αὐτὴν μὲν πυραμίδα, ἀλλὰ κόλουρον μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ ἐτέρων κοσμημάτων, πρὸς δὲ ὑποδεικνύουσα μνημεῖα κατέχοντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ χθαμαλώτερα ἐν Μεξικῷ μέρη ὡς π. χ. ἐν Palenqué, Loricard, Tical, Gomcalcalco, Kabak, Aké... ρυθμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένου διὰ τοῦ παναρχαίου καὶ ἐτέρου ἔχοντος ὁμοιότητα μεγίστην μετὰ τῶν σημερινῶν ἀνατολικῶν ἀσιατικῶν ἐθνῶν, τῶν Σινῶν καὶ Ἰαπῶνων, τί ἄλλο ὑποδεικνύει ἡμῖν εἰμὴ τὴν ἐν ταῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐποχαῖς συγκοινωνίαν διὰ τοῦ Βεριγγίου πορθμοῦ, τῶν ἀνατολικῶν τούτων λαῶν μετ' ἐκείνων τῶν τοῦ νέου κόσμου;

Ἐκτὸς τῆς συγκριτικῆς ταύτης ἀποδείξεως, περὶ τῆς συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἔχομεν πρὸς τοῦτους καὶ τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνας συγγραφεῖς, οἵτινες ποιοῦνται λόγον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀλλὰ τόσῳ συγκεχυμένως, ὥστε εἶνε δυσκολώτατον ν' ἀνεύρη τις τὴν ἀλήθειαν, ἂν μὴ μετὰ μεγάλης ἐπιστάσιος διυλίση ἐκάστην λέξιν καὶ φράσιν τούτων, ἱστορικῶς, ἐτυμολογικῶς, γεωγραφικῶς καὶ τεχνικῶς, συσχετίζων ταύτας καὶ μετὰ τῶν νεωτέρων γεωλογικῶν, γεωγραφικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων.

Ἐκ τῶν συγγραφέων τούτων πρῶτος εἶνε ὁ Ὀμηρος, ὅστις ἐν τῷ περὶ τῆς ἀποδημίας τοῦ Ποσειδῶνος χωρίῳ λέγει:

« Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλ' ἠ' ἔόντας, Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίκαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσσημένους Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. . . » (Ὀμηρ. Ὀδύς. Α. 22).

Πρὸς ἐντελεῖν κατανόησιν τοῦ χωρίου τούτου πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, ποίους ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως Αἰθίοπας.

Ἀναγινώσκοντες τὰ κατωτέρω χωρία τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ ἴτοι:

« ἀτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθωπα οἶνον. (Ὀδύς. Ι. 360).
« ἔλθετ' ἠδὲ πῦθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθωπα καπνόν. » (Ὀδύς. Κ. 152).
« κεκορυθμένους αἶθωπι χελκῶ. » (Ὀδύς. Φ. 434).

Ἐξάγομεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως Αἰθῶψ, σημαίνουσης τὸ μέλαν χροῖμα τὸ στίλβον, τὸ φλογώδες (ἐρυθρόν), τὸ αὐγάζον, ἐκ τῆς λέξεως δὲ ταύτης πα-

ράγεται ἡ λέξις Αἰθῶψ, ἡ ὀρίζουσα τὸν λαὸν τὸν ἔχοντα τὸ στίλβονμέλαν ἢ στίλβονερυθρὸν χροῖμα.

Ἀλλὰ τίς λαὸς ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τοῦτο, εἰμὴ ὁ τῆς Αἰθιοπίας, ὅστις διχθὰ δεδαίκαται ὑπὸ τοῦ Ὀκεανοῦ εἰς τοὺς Ἀφρικανούς στίλβονμέλανας Αἰθιοπας καὶ εἰς τοὺς τοῦ νέου κόσμου στίλβονερυθρούς Αἰθιοπας, τοὺς νῦν ἐρυθροδέρμους ὄντας δ' ἀμφότερους ἐσχάτους ἀπάντων ἀνδρῶν, ὡς νοτιωτάτους καὶ δυτικωτάτους;

Τὴν ἰδέαν ταύτην φαίνεται ὑποστηρίζων καὶ ὁ παρὰ Στράβωνι ἀναφερόμενος κορυφαῖος τῶν γραμματικῶν Ἀρίσταρχος λέγων:

« Οὕτως οἶεται δεῖν καὶ πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ νοεῖσθαι τινὰς Αἰθιοπας ἐσχάτους τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ ἐτέρῃ εὐκράτῳ παρακοῦντας τὸν αὐτὸν Ὀκεανόν· διττοὺς δὲ εἶναι καὶ διχθὰ δεδαίκαται ὑπὸ τοῦ Ὀκεανοῦ. . . »

(Στράβ. Α. 31. C.)

Οὕτινος τὴν ἰδέαν λίαν εὐφυῶς πολυεμεῖ ὁ Στράβων μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ ἦρχετο ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος θ' ἀπεδείκνυε τοῦτο πρᾶγμα διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐρυθροδέρμων τοῦ νέου κόσμου.

Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Ὀμηρος λέγει περὶ τῆς εἰς Ἄδου καθόδου τοῦ Ὀδυσσεῶς:

« . . . τὴν δὲ κέ τοι πνοιῆ Βορέου φέρειν, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῦ περήσῃς. . . » (Ὀδύς. Κ. 507).

Παρακατιῶν δέ:

« . . . τῆς δὲ πανημερίας τέταθ' ἴστια ποτοπορούσης, δύσετό τ' ἥλιος σκιδντότε πᾶσαι ἀγριαί, ἢ δ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυρροῦ Ὀκεανοῦ· ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε. . . » (Ὀδύς. Α. 44).

καὶ ἀλλαχοῦ:

« . . . αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖος λίπεν βόον Ὀκεανοῦ νηῆς, ἀπὸ δ' ἴκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπύροιο, νῆσον τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἠριγενεῖης οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀνατολαὶ Ἥελιοιο. . . » (Ὀμηρ. Ὀδύς. Μ. 1)

Συνδιάζοντες τὰ τρία ταῦτα χωρία τοῦ ποιητοῦ, ἐξάγομεν ὅτι, οἱ ἀρχαῖοι, ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν χωρῶν κειμένων πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ, αἰθοῦ ἔθειον τὸν Ἄδην πλησίον τῶν Κιμμερίων, οὐχὶ βεβαίως τῶν μεταγενεστέρων τῶν ἐν τῇ Ἀζοφικῇ, ἀλλὰ ἐτέρου λαοῦ ἐξ οὗ βεβαίως οἱ ἐν τῇ Ἀζοφικῇ νεώτεροι ἔλαβον κατόπιν τὸ αὐτὸ ὄνομα, κειμένου δὲ πρὸς δυσμὰς εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὀκεανοῦ, διότι κατὰ τὸν ποιητὴν, ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπέπλευσε μὲν ἐκ τῆς Αἰαίας Βορρᾶ πνέοντος (Βορρᾶς δὲ ἐκαλεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Βορειανανοζικὸς ἐκ Θράκης πνέων), ἔνθα αἱ ἀνατολαὶ τοῦ Ἥλιου ἦσαν καὶ ἡ οἰκία τῆς Ἡοῦς, σιζύγου τοῦ Τιθωνοῦ καὶ μητρὸς τοῦ Ἡραθίωνος, βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν· ἴτοι ἀπέπλευσαν ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἀφίκετο εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὀκεανοῦ, ἔνθα ὁ τῶν Κιμμερίων δῆμος:

« . . . οὐδέ ποτ' αὐτοῦς ἥελιος φάεθον καταδέρεκεται ἀκτίνεσσιν, οὐθ' ὅπότ' ἂν στοίχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, οὐθ' ὅτ' ἂν ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν. . . » (Ὀμηρ. Ὀδύς. Α. 15)

Ἦτοι ἀφίκετο πρὸς δυσμὰς τῆς Αἰαίας.

Δεύτερος μετὰ τὸν Ὀμηρον ἔρχεται ὁ Ἡσίοδος λέγων:

« . . . Ἐσπερίδες θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῦ χροῖσα καλά μελουσι φερόντα τε δένδρεα καρπόν. . . » (Ἡσίοδ. Θεογ. 215).

Κατωτέρω δέ:

« Γοργῶς θ', αἷ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῦ ἐσχατῆ πρὸς νυκτός, ἔν Ἐσπερίδες λιγύφωνα. . . » (Ἡσίοδ. Θεογ. 274).

ἀλλαχοῦ δέ:

« βουσί παρ' εὐλιπέδεσσι περιρρύτῳ εἶν Ἐρυθείη ἤματι τῷ ὅτε περ βούς ἤλασεν εὐρυμετώπους Τίρυνθ' εἰς ἰσρῆν, διαβὰς πόρον Ὀκεανοῦ » (Ἡσίοδ. Θεογ. 290).

Ἐκ τῶν χωρίων τούτων παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ ὁ ποιητὴς οὗτος μνημονεύει τῶν πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς χωρῶν, ὡς κατοικητηρίων τῶν Ἐσπερίδων, Γοργῶν καὶ τοῦ Γηρῶνου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ, ἀρχιτέκτων

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ 'ΗΘΙΚΟΙΣ, ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ*

36. Ὁ φίλος ἔστι μὲν ὅτε σὺν ἐπαίνῳ καὶ χάριτι, μεγάλων καὶ εὐρυζίνων ἔχει πρὸς τὸ καλόν· ὅπου δ' αὖ πάλιν ἐπιστροφῆς δεῖται, λόγῳ δὴ κτη καὶ πρῆσιχ κηδεμονικῇ καθιπτόμενος· ἔστ δ' ὅπου καὶ τὸ ἔργον ἔμα τῷ λόγῳ συνῆψεν.

37. Δεῖ ὠφελούντα λυπεῖν τὸν φίλον, οὐ δεῖ δὲ λυπούντα τὴν φίλιν ἀναιρεῖν, ἀλλ' ὡς φαρμάκῳ τῷ δάκνοντι χρῆσθαι, σώζοντι καὶ φυλάττοντι τὸ θεραπευόμενον.

38. Ὡσπερ ἄρμονικός ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον μεταβολῇ τὰ μὲν ἐνδιδοὺς ἔδ' ἐπιτείνων πολλάκις μὲν ἠδὺς αἰεὶ δὲ ὠφέλιμος ἔστι. Ὁ δὲ κολαξ ἄρ' ἐνός διαγράμματος αἰεὶ τὸ ἠδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὺς ὑποκρέκειν οὐτ' ἔργον οἶδεν ἀντιτείνον οὔτε βῆμα λυποῦν, ἀλλὰ μόνῳ παρέπεται τῷ βουλομένῳ, συνᾶδων αἰεὶ καὶ συμφθεγγόμενος.

39. Δεῖ τὸ εὐφραίνον καὶ χαριζόμενον ἠγεῖσθαι φιλικόν, ἂν καὶ λυπεῖν ποτε δύνηται καὶ ἀντιτείνειν,

*) Ἴδε ἀριθ. 27, σελ. 523—526.

τὴν δὲ συνεχῆ ταῖς ἡδοναῖς καὶ τὸ πρὸς χάριν ἔχουσαν ἄκρατον αἰεὶ καὶ ἄδηκτον ὁμιλίαν ὑπονοεῖν, καὶ τὸ τοῦ Ἀλκίνοος ἔχειν πρόχειρον, ὡς ἐπαινουμένου Χαρίλλου τοῦ βασιλέως. «πῶ οὗτος» ἔφη, «χρηστός, ὡς οὐδὲ τοῖς πονηροῖς πικρὸς ἔστι;».

40. Τοῖς μὲν ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι παρὰ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότανα· τῶν δὲ φιλοτίμων ὁ κολαξ τὰ ὄτα κατέχων τοῖς ἐπαίνοις καὶ προσπεφυκῶς δυσἀπότριπτός ἐστιν. Ὅθεν ἐνταῦθα δεῖ μάλιστα τὴν κρίσιν ἔχειν ἐγγρηγορίαν καὶ παραφυλάττουσαν πότερον τοῦ πράγματος ἢ τοῦ ἀνδρὸς ὁ ἐπαινὸς ἔστιν. Ἔστι δὲ τοῦ πράγματος, ἂν ἀπόντας μᾶλλον ἢ παρόντας ἐπαινώσιν, ἂν καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ βουλόμενοι καὶ ζηλοῦντες μὴ μόνους ἡμᾶς ἀλλὰ πάντας ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, μὴ νῦν μὲν ἐπαινώσιν, ἂν ταῦτα νῦν δὲ τάναντία πράττοντες καὶ λέγοντες φαίνονται· τὸ δὲ μέγιστον, ἂν αὐτοὶ γινώσκωμεν ἑαυτοὺς μὴ μεταμελομένους ἐφ' οἷς ἐπαινούμεθα μὴδ' αἰσχυνομένους μὴδὲ μᾶλλον ἡμῖν τάναντία τούτων πεπραχῆσθαι καὶ λελέχθαι βουλομένους. Ἡ γὰρ οἰκοθεν κρίσις ἀντιμαρτυροῦσα καὶ μὴ προσδεχομένη τὸν ἐπαινον ἀπαθὴς ἔστι καὶ ἀθικτος καὶ ὑπὸ τοῦ κολακεύοντος ἀνάλωτος.

41. Οἱ πολλοὶ τὰς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι παρηγορίας οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῶν συνεπιθρηνοῦντων ἄγονται καὶ συνοδυρομένων· ὅταν δ' ἀμαρτάνωσι καὶ πλημμελώσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποίων καὶ μετάνοιαν ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος, τὸν δ' ἐπαινοῦνται καὶ κατευλογοῦντα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζονται καὶ νομίζουσιν εὖνουν καὶ φίλον.

42. Ὅσοι ἢ πράξιν ἢ λόγον ἢ σπουδάσαντος ὀτιοῦν ἢ σκώψαντος εὐχερῶς ἐπαινοῦσι καὶ συνεπικροτοῦσιν, εἰς τὸ παρὸν εἰσιν οὗτοι καὶ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλαβεροὶ μόνον· ὅσοι δὲ πρὸς τὸ ἦθος ἐξικνοῦνται τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τοῦ τρόπου τῆς κολακείας θιγγάνουσι, ταῦτο ποιοῦσι τῶν οἰκετῶν τοῖς μὴ ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσιν· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σπέρματος· σπέρμα γὰρ τῶν πράξεων οὖσαν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου διαστρέφουσι, τὰ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι τῇ κακίᾳ περιτιθέντες.

43. Τόλμα μὲν ἀλόγιστος ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθῆς δειλία εὐπρεπῆς, τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνδρῶνος πρόσχημα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαν συνετὸν ἐπιπαῖν ἄργόν. Ἐν δὲ ταῖς κολακείαις ὄραῖν χρῆ καὶ παραφυλάττειν ἀσωτίαν μὲν ἐλευθεριότητα καλουμένην καὶ δειλίαν ἀσφάλειαν· ἐμπληξίαν δ' ὀξύτητα, μικρολογίαν δὲ σωφροσύνην· ἀνδρείον δὲ τὸν ὀργίλον καὶ υπερήφανον, φιλόκνηρον δὲ τὸν εὐτελεῖ καὶ ταπεινόν.

44. Καλὸς μὲν εἶναι πεισθεὶς ὁ αἰσχυρὸς ἢ μέγας ὁ μικρὸς οὔτε χρόνον πολὺν τῇ ἀπάτῃ σύνεστι, καὶ βλάπτεται βλάβῃ ἐλαφρᾶν, καὶ οὐκ ἀνήκεστον. Ὁ δὲ ταῖς κακίαις ἐθίζων ἐπαινος ὡς ἀρεταῖς, ὡς μὴ ἀχθόμενον ἀλλὰ χαίροντα χρῆσθαι, καὶ τὸ αἰδεῖσθαι τῶν ἀμαρτανωμένων ἀφαιρῶν, οὗτος ἐπέτριψε

Σικελιώτας, τὴν Διονυσίου καὶ Φαλκρίδος ὁμότητα, μισοπονηρίαν καὶ δικαιοσύνην προσαγορεύων, οὗτος Αἴγυπτον ἀπώλεσε, τὴν Πτολεμαίου θηλυότητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμούς, καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν· οὗτος τὰ Ῥωμαίων ἤθη τηρικῶτα παρ' οὐδέν ἦλθεν ἀνατρέψαι καὶ ἀνελεῖν, τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς καὶ ἀκολασίας καὶ πανηγυρισμούς· ἰλαρὰ πρόγματα καὶ φιλόφρονος χρωμένης ἀρθόνως αὐτῷ δυνάμει καὶ τύχῃ, ὑποκοριζόμενος. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιήψεν ἄλλο φοβεῖν καὶ αὐλοῦς, τί δὲ Νέρωνι τραγικὴν ἐπέβητο σκηνήν, καὶ προσωπεῖα καὶ κοσμήτους περιέθηκεν; οὐχ ὁ τῶν κολακούντων ἔπαινος;

45. Φυλακτέον ἐστὶ μάλιστα τὸν κόλακα περὶ τοὺς ἐπαίνους. Ὅπερ οὐδ' αὐτὸν ἐκείνον λέληθεν, ἀλλὰ δεινὸς ὢν φυλάττεσθαι τὸ ὑποπτον, ἂν μὲν εὐπαύρου τινὸς ἢ ἀγορικοῦ λάβηται φορίνην παχείαν φέροντος, ὄλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις· τοὺς δὲ κομφοτέρους ὁρῶν ἐνταῦθα μάλιστα προσέχοντας αὐτῷ καὶ φυλαττομένους τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸν τόπον, οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγγαίων πύρρω κυκλοῦται καὶ πρότεισιν, οἷον ἀφορητὴ θρέμματος ἐπιψαύων καὶ ἀποπειρώμενος. Νῦν μὲν γὰρ ἐτέρων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἐπαίνους ἀπαγγέλλει, καθάπερ οἱ ῥήτορες ἀλλοτρίῳ προσχρώμενος προσώπῳ, ξένοις λέγων ἢ πρεσβυτέροις ἐν ἀγορῇ μάλ' ἠδέως παραγενέσθαι πολλά κάγαθὰ μεμνημένους αὐτοῦ καὶ θαυμάζουσι· νῦν δ' αὐτὸν πάλιν αἰτίας ἐλαφρὰς καὶ ψευδεῖς πλασάμενος καὶ συνθεῖς ἐπ' αὐτόν, ὡς ἀκηκόως ἐτέρων ἀφίεται μετὰ σπουδῆς, πυθνόμενος, ποῦ τοῦτ' εἶπεν ἢ ποῦ τοῦτ' ἔπραξεν. Ἀρουμένον δ' ὡς εἰκός, αὐτοθεν ἐλὼν, ἐμβέβληκεν εἰς τοὺς ἐπαίνους τὸν ἄνθρωπον «ἐγὼ δ' ἐθαύμαζον εἰ σὺ κακῶς τινὰ τῶν συνήθων εἶπας ὁ μὴδὲ τοὺς ἐχθροὺς πεφυκώς· εἰ σὺ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπεχείρησας, ὁ τοσαῦτα τῶν ἰδίων διωρούμενος.

46. V. Ἐτεροι (κόλακες), ὡς περὶ οἱ ζωγράφοι τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς καὶ σκοτεινοῖς ἐπιτείνουσι ἐγγύς παρατιθεμένοις, οὕτω τῷ ψέγειν τάναντία καὶ λοιδορεῖν ἢ διασύρειν καὶ καταγεῖν λανθάνουσι τὰ προσόντα κακὰ τοῖς κολακούμενοις ἐπαινοῦντες καὶ τρέφοντες. Σωφροσύνην τε γὰρ ὡς ἀγορικήν ψέγουσιν ἐν ἀσώτοις, καὶ πλεονέκταις καὶ κακούργοις καὶ πλουτοῦσιν ἀπὸ πραγμάτων αἰσχρῶν καὶ πονηρῶν αὐτάρκειάν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἀτολίαν καὶ ἀρρωστίαν πρὸς τὸ πράττειν· ὅταν δὲ ῥαθύμοις ἀχολασταῖς καὶ τὰ μέσα ψεύγουσι τῶν πόλεων ὀμιλῶσιν, οὐκ αἰσχύνονται πολιτεῖαν μὲν, ἀλλοτριπραγίαν ἐπίπονον, φιλοτιμίαν δὲ κενοδοξίαν ἀκαρπὸν ὀνομάζοντες.

47. Ὑπερβάλλει μοχθηρὰ τὸ μὴδ' ἐαυτῶν ἀπέχεσθαι τοὺς κόλακας. Ὡς γὰρ οἱ πλῆκισταὶ τὸ σῶμα ποιοῦσι ταπεινόν, ὅπως ἐτέρους καταβλάσωσιν, οὕτω τῷ ψέγειν ἐαυτοὺς εἰς τὸ θαυμάζειν τοὺς πλησίον ὑπορρέουσιν. «Ἄνδρ' ἀποδὸν εἰμι δειλὸν ἐν θαλάσῃ,

πρὸς τοὺς πόνους ἀπαγορεύω, μαίνομαι κακῶς ἀκούσας ὑπ' ὀργῆς· ἀλλὰ τούτῳ, φησὶν, οὐδὲν ἐστὶ δεινόν, οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ἴδιος ἄνθρωπος, πάντα πρόως φέρει, πάντ' ἀλύπως». Ἄν δ' ἢ τις αἰόμενος πολλὸν ἔχειν νοῦν καὶ βουλόμενος αὐστηρὸς εἶναι καὶ εὐθέκαστος, ὑπὸ δὲ τινος ὀρθότητος αἰεὶ προβάλλεται τὸ,

«Τυδεῖδ' ἰδὲ, μὴτ' ἄρ' με μάλ' αἰνεῖ» μῆτε τι νεῖκει· οὐ ταῦτη πρόσεισιν ὁ τεχνίτης κόλαξ, ἀλλ' ἐστὶ τις ἑτέρα μηχανὴ πρὸς τὸν τοιοῦτον. Ἦκει γὰρ αὐτῷ περὶ πραγμάτων ἰδίων, ὡς δὲ φρονήσει περισσοτέρῳ συμβουλευσόμενος, καὶ φησι μᾶλλον μὲν ἑτέρους ἔχειν συνήθεις, ἐνοχλεῖν δ' ἀναγκασίως ἐκείνῳ· ποῖ γὰρ καταφυγόμεν οἱ γνώμης δεόμενοι, τίνι δὲ πιστεύομεν; Εἴτ' ἀκούσας ὁ τι ἂν εἶπῃ, χρησμὸν εἰληφέναι φήσας οὐ γνώμην, ἀπεισιν. Ἄν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον, ἐδώκε τι τῶν αὐτῷ γεγραμμένων, ἀναγκῶνα καὶ διορθῶσαι κελεύσας.

48. Τὸ γένος τῶν κόλακων τῶν ἀρνούμενων ἐπαινων πανουραγοτέρας δεῖται εὐλαθείας ἐλεγκτέον.

49. Ὅσπερ ἔνιοι τὴν ζωγραφίαν σιωπῶσαν ἀπεφῆσαντο ποιητικὴν, οὕτως ἐστὶ τις κολακείας σιωπῶσης ἔπαινος. Ὅσπερ γὰρ οἱ θηρευόντες, ἂν μὴ τοῦτο ποιεῖν ἀλλ' ὀδοιπορεῖν ἢ νέμειν ἢ γεωργεῖν δοκῶσι, μᾶλλον τὰ θηρευόμενα λανθάνουσιν, οὕτως οἱ κόλακες ἀπτονται μάλιστα τοῖς ἐπαίνοις, ὅταν ἐπαινεῖν μὴ δοκῶσιν ἀλλ' ἑτερόν τι πράττειν. Ὁ γὰρ εἰκὼν ἐδρας καὶ κλισίας ἐπιόντι, καὶ λέγων πρὸς δῆμον ἢ βουλήν, ἂν αἰσθηταὶ τινὰ τῶν πλουσίων βουλόμενον εἶπεν, ἀποσιωπῶν μεταξῶ, καὶ παραδιδῶν τὸ βῆμα καὶ τὸν λόγον, ἐνδεικνύται σιωπῶν, μᾶλλον τοῦ βουόντος, ὅτι κρείττονα νομίζει καὶ διαφέροντα τῷ φρονεῖν ἐκείνου. Ὅθεν ὁρᾷ ἐστὶν αὐτοὺς ἐδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσει καὶ θεάτρῳις καταλωμέζοντες, οὐχ ὅτι τούτων ἀξιοῦσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως ὑπεξανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι· καὶ λόγου κητάρχοντες ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι καὶ μετατιθέμενοις ῥᾶστα πρὸς τὸν ἀντίον, ἂν περὶ ἢ δυνάτος ἢ πλούσιος ἢ ἐνδοξοῦ ὁ ἀντιλέγων. Ὡς καὶ μάλιστα δεῖ τὰς τοιαύτας ὑποκατακλίσεις καὶ ἀναχωρήσεις ἐξελέγγειν, οὐκ ἐμπειρίας, οὐδ' ἀρεταῖς, οὐδ' ἡλικίας ὑφαιμένων, ἀλλὰ πλούτοις καὶ δόξαις. Ἀπειλήσ μὲν γὰρ ὁ ζωγράφος, Μεγαβύζου παρακαθίσαντος αὐτῷ, καὶ περὶ γραμμῆς τι καὶ σκιᾶς βουλομένου λαλεῖν, «ὄραξ» ἔφη «τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλῖδα τρίβοντα; πάνυ σοὶ προσεῖχε τὸν νοῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ τὰ χρυσία· νῦν δὲ σου καταγεῖν περὶ ὧν οὐ μεμάρθηκας ἀρξάμενον λαλεῖν.» Καὶ Σόλων, Κροίσου περὶ εὐδαιμονίας διαπυθναμένου, Τέλλον τινὰ τῶν οὐκ ἐπιφανῶν Ἀθηνησιν, καὶ Βίτωνα καὶ Κλέοβιν, ἀπέφηνεν εὐποτυμότερους. Οἱ δὲ κόλακες τοὺς πλουσίους καὶ ἀρχοντας οὐκ ὀλίγους μόνον καὶ μακαρίους, ἀλλὰ καὶ φρονήσας, καὶ τέχνης, καὶ ἀρετῆς πρῶτευσοντας ἀναγορεύουσιν.

50. Οἱ κόλακες τὸν πλούσιον ὁμοῦ καὶ ῥήτορα καὶ ποιητὴν, ἂν δὲ βούληται, καὶ ζωγράφον καὶ αὐλητὴν

ἀποκρίνουσι, καὶ ποδώκη, καὶ ρωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίῳ, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων.

51. Ὁ μὲν γὰρ ἀγρὸς οὐ γίνεται χείρων ἐπαινοῦμενος· ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες.

52. Ἡ κίβδηλος παρρησία κενὸν ἔχουσα καὶ ψευδῆ καὶ ὑποῦλον ὄγκον, ἐξήρηθη καὶ ᾤδησεν, ἵνα συσταλεῖσα καὶ συμπεσοῦσα δεξήται καὶ συνεπισπάσῃται τὸν καταφερόμενον εἰς αὐτήν. Ἡ μὲν γὰρ ἀληθὴς καὶ φιλικὴ παρρησία τοῖς ἀμαρτανόμενοις ἐπιφύεται, σωτήριον ἔχουσα καὶ κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὡς περὶ τὸ μέλι τὰ ἠλικωμένα δάκνουσα καὶ καθαίρουσα, τᾶλλα δὲ ὠφέλιμος οὐσα καὶ γλυκεῖα, περὶ ἧς ἴδιος ἐστὶ λόγος. Ὁ δὲ κόλαξ πρῶτον μὲν ἐνδείκνυται τὸ πικρὸς εἶναι καὶ περισπερχῆς καὶ ἀπαραίτητος ἐν τοῖς πρὸς ἑτέρους. Οἰκέταις τε γὰρ αὐτοῦ χαλεπὸς ἐστὶ, καὶ συγγενῶν καὶ οἰκειῶν ἐπεμβῆναι δεινὸς ἀμαρτήμασι, καὶ μηδένα θαυμάσαι, μηδὲ σεμνῶναι τῶν ἐκτός, ἀλλ' ὑπερορᾶν· ἀσυγγνώμων δὲ καὶ διάβολος ἐν τῷ πρὸς ὀργὴν ἑτέρους παροξύνειν, θηρώμενος μισοπονηρίας δόξαν, ὡς οὐκ ἂν ἐκὼν ὑφαιόμενος παρρησίας αὐτοῖς, οὐδὲ ποιήσας οὐδὲν, οὐδ' εἰπὼν πρὸς χάριν. Ἐπειτα δὲ τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἀμαρτημάτων οὐδὲν εἰδέναι προσποιούμενος, οὐδὲ γινώσκειν, πρὸς δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐκτός ἐλλείμματα δεινὸς ἄξει καὶ μετὰ τόνου καθάψασθαι καὶ σφοδρότητος, ἂν σκευὸς ἀμελῶς ἴδη κείμενον, ἂν οἰκοῦντα φαύλως, ἂν ὀλιγορῶντα κουρᾶς ἢ ἀμπεχόντης, ἢ κυνὸς τινος ἢ ἵππου μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιμελόμενον· γονέων δὲ ὀλιγορία, καὶ παιδῶν ἀμελεία, καὶ ἀτιμία γαμετῆς, καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους ὑπεροψία, καὶ χρημάτων ὀλεθρος, οὐδὲν ἐστὶ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἀτολμος· ὡς περὶ ἀθλητὴν ἀλείπτῃς εἶναι μεθύειν καὶ ἀκόλαν σταίνειν, εἴτα περὶ ληκῆθου χαλεπὸς ὢν καὶ σπλεγγίδος· ἢ γραμματικὸς ἐπιπλήττων μὲν παιδί περὶ δέλτου καὶ γραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν. Τοιοῦτος γὰρ ὁ κόλαξ οἷος ῥήτορας φαύλου καὶ καταγελάστου μηδὲν εἶπεν πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς αἰτιάσθαι, καὶ χαλεπῶς ἐγκαλεῖν, ὅτι τὴν ἀρτηρίαν διαφθερεῖ ψυχοποτῶν, καὶ σύγγραμμα κελευσθεῖς ἄθλιον διελθεῖν, αἰτιάσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασύ, καὶ τὸν γραφέα μικρόν καὶ ὀλιγορὸν ἀποκαλεῖν.

53. Ὅσπερ εἰ τις ἀνθρώπου φύμκτα καὶ συρίγγας ἔχοντας ἰατρικῶ σμιλῆ τὰς τρίχας τέμνει καὶ τοὺς ὄνυχας, οὕτως οἱ κόλακες τὴν παρρησίαν πρὸς τὰ μὴ λυπούμενα μέρη μὴδ' ἀλγούντα προσφέρουσιν.

54. Τιβερίου δὲ Καίσαρος εἰς τὴν σύγκλητόν ποτε παρελθόντος εἰς τῶν κόλακων ἀναστάς ἔφη, Ἄσιν ἐλευθέρους ὄντας παρρησιάζεσθαι, καὶ μηδὲν ὑποτέλλεσθαι, μὴδ' ἀποσιωπᾶν τῶν συμφερόντων· ἀναγκάνας δὲ πάντας οὕτως γενομένης αὐτῷ σιωπῆς, καὶ τοῦ Τιβερίου προσέχοντος, Ἄκουσον, ἔφη, Καίσαρ, ἄ σοι πάντες ἐγκαλοῦμεν, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ φανερώς λέγειν· ἀμελεῖς σεαυτοῦ, καὶ προέσαι τὸ σῶμα, καὶ

κατατρώχεις αἰεὶ φροντίσι καὶ πόνοις ὑπὲρ ἡμῶν, οὔτε μεθ' ἡμέραν οὔτε νύκτωρ ἀναπαυόμενος. Πολλὰ δὲ αὐτοῦ τοιαῦτα συνείροντος, εἶπεν φασὶ τὸν ῥήτορα Κάσσιον Σεύηρον, Ἀὐτῆ τοῦτον ἢ παρρησία τὸν ἄνθρωπον ἀποκτενεῖ.

55. Ἰμέριος ὁ κόλαξ τῶν πλουσίων τινὰ ἀνελευθέρωτατον καὶ φιλαργυρώτατον Ἀθηνησιν ὡς ἄσπιτον ἐλοιδορεῖ καὶ ἀμελῆ, καὶ πεινήσοντα κακῶς μετὰ τῶν τέκνων.

56. Τὴν παρρησίαν ἐπιστάμενοι μέγα βοήθημα πρὸς τὴν κολακείαν οὖσαν οἱ πονηροί, δι' αὐτῆς κολακεύουσι τῆς παρρησίας.

57. Τὶ τῶν ζῶων χαλεπώτατόν ἐστιν, τῶν μὲν ἀγρίων ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ.

58. Τῶν κόλακων ἡμεροὶ μὲν εἰσιν οἱ περὶ τὸ βαλανεῖον οὗτοι καὶ περὶ τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ εἰς τὰ δωμάτια καὶ τὴν γυναικωνίτιν ἐκτείνων ὡς περὶ πλεκτάνας, τὸ πολυπράχμον καὶ διάβολον καὶ κακὸν ἦες, ἀγριος καὶ θηριώδης καὶ δυσμεταχειρίστος.

59. Ὁ μὲν φίλος αἰεὶ τῷ κρείττονι πάρεστι σύμβουλος καὶ συνήγορος, ὡς περὶ ἰατρός τὸ ὑγιαῖνον αἰζῶν καὶ διαφυλάττων· ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγῳ παρακᾶθηται, καὶ τοῦτο κνᾶ καὶ γαργαλλεῖ καὶ ἀναπέθει καὶ ἀφίστασι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώμενος αὐτῷ πονηρὰς τινὰς ἠδυπαθείας.

ΧΡΙΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΣ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.

I.

— Πού θὰ ὑπάγωμεν σήμερον, ἠρώτα ὁ Λεάνδρος Π. τὴν σύζυγόν του Α. καὶ τὴν γυναικαδέλφην του Ε. ἡμέραν τινὰ τοῦ Αὐγούστου 188. . . περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Βέβαια εἰς τὸν ἐλαιῶνά μας ἀπήντησαν ταῦτα· χρόνως ἀμφοτέραι αἱ κυραὶ· καὶ ἐκείθεν καταβαίνουμεν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Ἴσως ἐκεῖ ἀπαντήσομέν τινα ἐκ τῆς πόλεως καὶ μάθομεν νέα, προσέθηκεν ἡ Ε. Εἶναι φοβερόν ὅταν ἐπὶ δύο — τρεῖς ἡμέρας δὲν μανθάνει τις τίποτε ἀπὸ ὅ, τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Λεάνδρος· δι' ἐμὲ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν εἶναι ἀδιάφορον. Ἐτοιμασθήτε λοιπόν· ἐνύκτωσε σχεδόν.

Δὲν παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν καθ' ὁδόν.

Ὁ Λεάνδρος κατῴκει μετὰ τῆς οἰκογενείας του κατ' ἔτος, ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου περίπου, ἐν τῇ ἐξοχικῇ αὐτοῦ ἐπαύλει, μίαν ὥραν ἀπεχούσῃ τῆς πόλεως X. Ἡ ἐπαυλις αὕτη ἦτο μὲν μικρὰ, ἀλλ' ἔκειτο ἐπὶ λόφου ἔχοντος μαγευτικὴν ἀποψιν, ἦτο δὲ τόσον εὐμαρῶς ἐν τῇ μικρότητί της διατεθειμένη, ὥστε ἡ ἐν αὐτῇ διαμονὴ ἀπέβαινε λίαν εὐχά-

ριστος. Ἦτο ὁ Λεάνδρος ἐπιστήμων καὶ πολυάσχολος ἀνὴρ πάντοτε, ὥστε ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἀνάπτυξις ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας κατ' ἔτος ἦτο εἰς αὐτὸν ἀπολύτως ἀναγκαία. Καὶ δὲν κατάρθου μὲν ν' ἀπολαύῃ αὐτῆς ἀδιακόπως καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ θερινὸν διάστημα, διότι ἀπαξ καὶ δις τῆς ἐβδομάδος αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ τὸν ἐκάλουν ἐπείγοντως εἰς τὴν πόλιν ὅπως ἴσως ἦτο ὁμοίως καὶ οὕτως ἡ χάρις αὐτοῦ. Ἦτο ἀνὴρ τριακόντα ὀκτὼ ἔτων περιήτου, ἀλλ' οἱ βλέποντες αὐτὸν συνήθως τὸν ἐνόμιζον νεώτερον. Φύσεως ζωηρῆς καὶ εὐθύμου χαρακτῆρος εἶχε σπανίαν ἐνεργητικότητα· καίτοι ὁμοίως ἡγάπα τὴν ἐργασίαν καὶ ἦτο ἀνθρωπος πρακτικὸς καὶ θετικὸς, ἐνεθουσιάζετο πολυλάκις ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους, τοῦ καλοῦ, τοῦ ὠραίου καὶ τῆς ποιήσεως. Κοινῶς ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐστερεῖτο εὐφυΐας· τὰς διαλέξεις του ἐποίκιλλεν δι' εὐφυολογιῶν, ἀλλ' ἦτο συγχρόνως εἴρων καὶ δηκτικὸς, μέχρις ἀποτόμου ἐνίοτε. Πρὶν ἢ συζευχθῆ εἶχε διέλθῃ βίον οὐτε παραπολύ καλογηρικῶς σφόδρα, οὐτε πάλιν σκανδαλωδῶς ἐκδεδιητημένον. Ἀπῆλαυσε τῆς νεότητός του καὶ τῶν τοῦ κόσμου ἀγαθῶν ἐν μέτρῳ. Εἶχε συζευχθῆ ἐξ ἔρωτος, καὶ ὁ ἔρωσ αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, κυρίως εἰπεῖν, σοβαρὸς ἔρωσ, ὃν ἠσθάνθη. Μετὰ τὸν γάμον του εἶχεν ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του.

Δὲν εἶχον πρὸς αὐτὸν πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφ' ὧν ὁ Λεάνδρος καὶ αἱ δύο κυραὶ εἶχον κατέλθῃ εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν, ὅτε ἡ Ε. ἀνεφώνησε· «Νῆ, ἔρχεται, νομίζω, ὁ Στέφανος· ἰδέ τον ἐκεῖ κάτω. Ἀπὸ αὐτὸν θὰ μάθωμεν τίποτε νέον τῆς πόλεως». Καὶ πράγματι, μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν αὐτοὺς ὁ νεαρὸς οἰκογενειακὸς φίλος, ὃν μετ' εὐκρινῶς χαρᾶς ὑπεδέχθησαν.

Ὁ Στέφανος Νόβιλιν ἦτο νέος τριακοντούτης περιήτου, μικροῦ ἀνστήματος, ἄγαμος, οὐτε εὐμορφος, οὐτε ἀσχημος. Εὐφυΐα οὐδέποτε τὸν διέκρινε, καὶ διὰ τοῦτο ἐστερεῖτο καὶ πάσης πνευματικῆς μορφώσεως. Ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ ἐν γένει πρὸς τὴν σπουδὴν οὐδέποτε ἠσθάνθη, ἐντεῦθεν καὶ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν δὲν ἐπάτησεν οὐδέποτε τὰ κατώφλιον τοῦ γυμνασίου· μόλις ἀπεπεράτωσεν ὅπως ἴσως ἦτο τὰ ὀλίγα στοιχειωδέστατα σχολικὰ μαθήματα, ἐκλείπει τὰ βιβλία διὰ παντός ἐν τῇ ζωῇ του. Τοῦτο ἄλλως τε πολλάκις συμβαίνει εἰς τὰ τέκνα τῶν καλῶν οἰκογενειῶν. Διότι ὁ Στέφανος ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν εὐπύρων καὶ καλῶν οἰκογενειῶν τῆς πόλεως. Ὁμολογουμένως ὁμοίως, καίτοι ἐστερεῖτο μεγάλου νοῦ καὶ πάσης μαθήσεως, εἶχεν ἐπαγωγούς τινες ἐξωτερικούς τρόπους, ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἀγαθὴν οἰκογενειακὴν ὁπωσούν καλὴν.

Τὰ ἔτη τῆς νεότητός του διήλθεν οὐχὶ ἀμέμπτως, ἡδύνατό τις μέχρις ἐξῆς σκανδαλωδῶς. Ὁμοιωθῆ κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα του, οὗ ἡ νεότης ὑπῆρξε παραχωδιστάτη, ἴσως δὲ καὶ τὸ παράδειγμα τούτου τὸν ἐνεθάρρυνε, διότι περὶ αὐτοῦ, καίτοι ἦτο ἡδὴ σχεδὸν γέρον, ἐβεβαίουντο ἀκόμη παρεκτροπαίτινες, ἐπεικῶς κρινόμενοι μόνον ὅταν πρόκειται περὶ νέων τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνυπᾶνδρων.

— Τίνας εἰδήσεις μᾶς φέρεις ἐκ τῆς πόλεως, — ἠρώτησεν ἀμέσως ἡ κυρία Α. τὸν Νόβιλιν, μετὰ πολλῆς οἰκειότητος προσκαγορεύσασα αὐτόν, ὡς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀνατραφεῖσα σχεδὸν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐξοικειωθείσα εἰς ἀνυπόκριτον πρὸς αὐτὸν ἐλευθερίαν.

— Τίποτε, ἀπήνησεν ἐκεῖνος· ἡ κἀνὲν σπουδαῖον τοῦλάχιστον.

— Πῶς τίποτε; ἀντιπαρετήρησεν ἡ κυρία Α. ἀφ' οὗ κατὰ ἀκριβῶς περὶ σοῦ, καὶ μάλιστα σπουδαῖον ἡκούσκαμεν; Ἦ δὲν ἀληθεύει ὅτι προσεχωρᾷ ἀρραβωνίζεσαι τὴν Ἰριδα Π;

Ὁ Νόβιλιν, μὴ ἔχων οὔτε μεγάλην εὐφυΐαν οὔτε παιδείαν, δὲν εἶχε συνεπῶς οὐδὲ ἐτυμότητα πνεύματος. Ὅθεν ἡ ἐρώτησις τῆς κ. Α. ριφθεῖσα οὕτως ἀμέσως καὶ ρητὴ τὸν ἔκαμεν ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἡδύνατο νὰ συναρθρῶσιν λέξιν πρὸς ἀπάντησιν. Τέλος ἡδυνήθη νὰ εἴπῃ· «ὦ! ὄχι· εἶναι λόγια· εἶναι ὑπερβολαί».

— Διὰ νὰ ἦναι ὑπερβολαί λοιπόν, πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ τὸ ἀληθές εἰς τοὺς λόγους, παρετήρησεν ἡ κ. Α. ἀναμφιλέκτως συνεπῆς. Ὅπως ἴσως σοὶ τὸ εὐχομαι ἐκ καρδίας. Θὰ ἦτο γάμος κατὰ πάντα λόγον καλὸς καὶ εὐτυχῆς διὰ σέ. Τί λέγεις Λεονάρδε;

— Δὲν τὴν γνωρίζω ἐκ τοῦ πλησίον, εἶπεν ὁ σύζυγος. Εἶναι ὠραία βέβαια νεανίς· ἡ κεφαλὴ της εἶναι μάλιστα ἔργον καλλιτέχνου. Ἐνίοτε τὴν ἀποθαυμάζω κατ' ὁδόν. Εἶναι ἄλλως τε πλουσία καὶ μορφωμένη, ὡς μαθάνω. Τί ἄλλο θέλεις λοιπόν, προσέθηκε, φρονῶν δικαίως ὅτι ὑπὸ πᾶσαν ἐπαφὴν δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἔχη ὁ Στέφανος, ὅποιος ἦτο, μείζονας ἀπαιτήσεις. Κατόπιν προσέθηκε· «Λέγεται ὅτι εἶναι ὀλίγον ζωηρὰ καὶ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἔρωτας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤμεθα ὀλίγον συγκαταβατικοί. Ὀλίγιστα εἶναι σήμερον αἱ νεανίδες, αἱ ὅποιαι δὲν ἔχουσι τὸ μυθιστόρημά των, τινὲς μὲν τραγικόν, τινὲς δὲ κωμικόν. Ἄρκει μετὰ τὸν γάμον νὰ ἡσυχᾷ».

— ὦ; πρὸς τοῦτο ἡμπορῶ νὰ ἤμαι ἡσυχος· εἶπεν ὁ Στέφανος· ὅταν ἤθελε γείνη ἰδική μου θὰ ἤξευρα ἐγὼ νὰ τὴν διορθώσω καὶ νὰ τὴν κάμω καλὴν σύζυγον. Γνωρίζω ἐγὼ νὰ τὴν περιορίσω.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Στεφάνου ἐστρεψεν ὁ Λεάνδρος πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματα καὶ τὸν προσεῖδε μετὰ φοβερῶς σαρκαστικοῦ μειδίσματος, τὸ ὅποιον οἰονεὶ ἔλεγεν· «Ἀληθῶς θὰ κατορθώσῃς τοῦτο; ὅχι ἀνεύρη ἄρα γε εἰς σέ ἡ νεανίς ἐκείνη, τὸ ἰδεῖδες ἐκείνο τοῦ ἀνδρός, ὃν ἐν τοῖς ρεμβασμοῖς αὐτῆς ποθεῖ».

— Ὅστε εἶχε δίκαιον ἡ Α. παρετήρησεν ἡ Ε., εἰπούσα ὅτι ἡ περὶ τοῦ μετὰ τῆς Ἰριδος ἀρραβωνίου σου φήμη πρέπει νὰ ἔχη τι τὸ ἀληθές.

— Ἰδοὺ λοιπόν νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν εὐκρινῶς, εἶπεν ὁ Στέφανος. Μάλιστα ἀντηλλάγησαν λόγοι μετὰ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσι διαφοραὶ τινὲς οἰκονομολογικαὶ ὡς πρὸς τὴν προίκα.

— Πάντοτε τὸ ἴδιον ἐμπόριον μετὰ τὸν γάμον! ἀνεφώνησε μετὰ τινος ζωηρότητος ἡ Ε.

— Ἐννοεῖται, ὁμολόγησεν ὁ Στέφανος· μήπως θὰ

ἡμην τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ συζευχθῶ ἐξ ἀπλοῦ ἔρωτος; Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι τὴν νέαν συμπλήρω· ἀλλὰ τῆς συμπαιδείας προσηγήθη ἡ γνώσις ὅτι ἔχει καλὴν προίκα, καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα ἐπεχείρησα νὰ τῆς κάμω τὸ κάρτε τὸ ὅποιον ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε εἶναι προχωρημένο. Ἐάν δὲν ἐξασφαλίσω καλὴν προίκα δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Ὅπως ἴσως εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας, εἶπον συγχρόνως καὶ αἱ δύο κυραὶ, εὐχόμεθα νὰ τελειώσῃ γρήγορα, ἐνῶ ὁ Λεάνδρος, ἔχων ὅλως διαφορετικὸν τὸν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου διατυπωθεῖσων περὶ ἔρωτος καὶ γάμου ἰδεῶν ἐσιώπη.

Μετὰ τινὰς ἄλλους δικειφθέντας λόγους ὁ Στέφανος ἀπεχειρήθη αὐτοὺς καὶ ἀπῆλθε, διότι ἐβίβλετο νὰ ὑπάγῃ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς ἀπομεικρωμένον τι χωρίον.

— Κατὰ ἕκαστες καιώμιλητες οὕτω περὶ τῆς ζωηρότητος τῆς Ἰριδος, παρετήρησεν, ἀμα ὁ Στέφανος ἀπειμακρόνηθον βήματ' ἕνα ἡ Α. εἰς τὸν σύζυγόν της. Δὲν ἐνόησεν ἐκ τῶν λόγων του ὅτι ὁ γάμος εἶναι σχεδὸν τελειωμένος;

— Νὰ ζήσουν! ἀπήνησεν ὁ Λεάνδρος γελῶν· μήπως ἐγὼ εἶπον τίποτε κακὸν διὰ τὴν Ἰριδα; Καὶ σὺ πρὶν, ἀγαπητῆ μου, ὑπανδρευθῆς καὶ ὄλαι αἱ νέαι δὲν ἐρωτεύθητε καὶ δὲν ἔχετε ὄλαι, ὡς νέαι ἀνυπᾶνδροι, ποῖα μεγαλύτεραν καὶ ποῖα μικροτέραν νεανικὴν ζωηρότητα; Εἶναι ἄλλως τε τοῦτο ἀποτέλεσμα φυσικὸν τοῦ θερμοῦ κλίματος μας· ἡ γυνή, μόλις δεκαπενταετίς πρὸς ἡμῖν, ἔχει ἀνεπτυγμένους πᾶσας τὰς φυσικὰς αὐτῆς ἀρκάς, μίξ δὲ τούτων εἶναι καὶ ὁ ἔρωσ.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος ἐλάμβανε χώραν κατ' αὐγουστον. Δὲν παρήλθε δὲ τὸ φθινόπωρον ἐκεῖνο καὶ ἐπισήμως εἰς τὰς ἐφημερίδας ἠγγέλθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀγαθοῦ νέου Στεφάνου Νόβιλιν μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Ἰριδος Π. Μετὰ τινὰς μῆνας κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 188... ἐτελοῦντο μεγαλοπρεπῶς καὶ οἱ γάμοι αὐτῶν.

II

Ἡ Ἰρις δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων γυναικῶν, ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις. Ὅτε συνεζεύχθη ἦτο μόλις δεκακοκταετίς. Ἐν τούτοις ἡδὴ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, καίτοι ἐν γένει μικρόσωμος, ἐνωρὶς εἶχε λάβῃ τελείαν ἀνάπτυξιν, σωματικῶς καὶ διανοητικῶς. Τὸ μικρὸν σῶμα ἦτο χριστέστατον· πᾶλλευκος τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος καὶ ὑπόζυχνος τὸ χρῶμα τῆς κόμης, εἶχε κεφαλὴν ἐκτάκτως ὠραίαν· οἱ μεγάλοι ὀπωσοῦν καὶ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ της εἰς οὐς ἀντεκτοπτριζετο ὁ γλαυκὸς καὶ αἰθριὸς οὐρανός, ἡ ἀγαλυκτώδης κατατομή τοῦ προσώπου καὶ τὸ μικρόν στόμα της, εἰς ὃ ἐπεκράτητο πάντοτε γλυκὴ μειδίαμα, ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν τοσαύτην χάριν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ὁ βλέπων αὐτὴν νὰ μὴ σαγήνηθῇ ὑπὸ τοιαύτης καλλονῆς. Τὴν ἐκ τοῦ προσώπου δὲ γοητεῖαν ἐπηύξανον ἡ τοῦ σώματος αὐτῆς εὐστροφία, αἱ χαριέσταται κινήσεις ἐξω-

θούμεναι μέχρις ἀκκισμῶν. Ἡ τοῦ πνεύματος αὐτῆς ἀνάπτυξις ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰ σπάνια ταῦτα φυσικὰ χαρίσματα. Εὐφροσύνη καὶ φύσει εὐλαλὸς εἶχεν ἐκ παιδεύθη ἐν ἐνὶ τῶν ἀρίστων παρθεναγωγείων πρωτεύουσας πύλης, ἐν ᾧ εἶχεν ἀποταμιεύσῃ, παιδίον σχεδὸν, πλείστας γνώσεις γλωσσολογικὰς, ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς. Μόλις ὑπερέβη τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, μικρὰ ἀκόμη κορασίς, ἦτο πολὺ ζωηρὰ· διὰ τοῦτο ὁ πατήρ της ἐνωρὶς ἀπεφάσισε νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῆς ἐπὶ τινὰ ἔτη, ὅπως ἐγγλεῖσθαι αὐτὴν ἐν παρθεναγωγείῳ μικρῶν τῆς γενετῆρας γῆς· ἐλέγετο μάλιστα ὅτι τὴν ἀπόρραξιν ταύτην ἐπέσπευσαν αἱ ἐρωτικαὶ τάσεις καὶ ρομαντικαὶ διαθέσεις τῆς κορασίδος πρὸς νεανίσκους, μαθητὰς ἔτι τῶν σχολείων, καὶ, τὸ δὴ χειρίστον, πολὺ δυσανκλόγους ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἀπῆλθεν ἐκ τῆς πατρίδος της παιδίον, καὶ ἐπανῆλθεν ἀβρὰ νεανίς, πλήρης χάριτος καὶ γοητείας. Εὐνόητον ὅτι ἀμέσως προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν νέων, τῶν ὑποψηφίων νυμφίων, καὶ ὅτι πλείονες τοῦ ἐνὸς ἤρχισαν τὰς πρὸς αὐτὴν ἐρωτοτροπίας. Τοῦτο παρατηρήσαντες οἱ γονεῖς αὐτῆς, καὶ γινώσκοντες τὰ ἐνστικτὰ τῆς θυγατρὸς των καὶ τὰς παραβόλους τάσεις αὐτῆς, ἐκριναν ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν ρομαντικῶν, δυσκρῆστων ἴσως, περιπετειῶν τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ συζεύξωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον πρὸς ἄνδρα, περὶ οὗ ἤθελον σχηματίσθαι τὴν ἰδέαν ὅτι ἐμελλε νὰ ἐγκαθίστηται νέον εὐτυχὲς στάδιον βίου εἰς τὴν θυγατέρα των. Καὶ τοιοῦτον ἐξέλεξεν ἕνα τῶν πολλῶν ἐρωτολήπτων πρὸς αὐτὴν, τὸν Στέφανον Νόβιλιν. Εἶναι ἀληθές ὅτι οὗτος ἤρξατο μᾶλλον τῆς προίκοις, παρὰ τῆς Ἰριδος αὐτῆς, καὶ ὅτι αἱ ἄλλαι ἀθέμιτοι συγγενικαὶ σχέσεις, ὡς ἐβεβαίωτο, εἶχον ἀποτρέψῃ αὐτὸν μέχρι τοῦδε τοῦ γάμου. Ἐπίσης ἦτο φανερὰ ἡ ἀντίθεσις τῆς εὐφυΐας καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἐκείνης πρὸς τὸν μέτριον νοῦν καὶ τὴν ἔτι μετριωτέραν μορφωσιν ἐκείνου. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἰς οὐδὲν ἐλογίσθησαν· αἱ δυσκολίαι ἐξωμαλύνθησαν, ἀπὸ μάλιστα αἱ θρυλλοῦμεναι ἀθέμιτοι συγγενικαὶ σχέσεις εἶχον λάβῃ μοιραῖον τέλος, διὰ τῆς αἰφνιδίως παρεμβάσεως, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, τοῦ θανάτου. . . . Ἡ Ἰρις καὶ ὁ Στέφανος ἦσαν πλέον σύζυγοι.

Ἡ ἀνωτέρω ὁμοίως ρηθεῖσα ἀντίθεσις πνεύματος, ἀναπτύξεως, χαρακτῆρος καὶ ἰδεῶν δὲν ἐβράδυνε νὰ καταδειχθῇ. Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος, οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ ἐνεθουσιασμοῦ, τὸ πρῶτον ἔτος τῶν νεονύμφων διήλθεν ἐν μέσῳ διαρκούσης ἀκόμη ποιήσεως· ὁμολογουμένως ἄλλως τε εὐρεν ἡ Ἰρις ἐν τῇ νέῃ οἰκογενείῃ, ἧς ἀπετέλεσε μέλος, ἀγάπην, ἀφοσίωσιν καὶ τρόπους δεικνύοντας καλὴν ἀγωγὴν. Βραδύτερον ὁμοίως, παρελθούσης τῆς πρώτης ποιήσεως καὶ τοῦ πρώτου ἐνεθουσιασμοῦ, γινώμαι τινὲς καὶ σχέσεις τῆς Ἰριδος, ἀπερισκέπτως ἐνίοτε ριπτόμεναι καὶ ἡ προτέρα αὐτῆς γνωστὴ ζωηρότης τοῦ χαρακτῆρος ἐπέσπευσαν μᾶλλον τὴν προσοχὴν τοῦ Στεφάνου, ὅστις εἶχε μὲν πεποιθῆσιν εἰς τὴν χρηστότητα τῆς συζύγου του, ἐ-

θεώρησεν όμως και πρόπον και αναγκαίον να εξασκήνῃ ἐπ' αὐτῆς διαρκῆ τινὰ ἐποπτεῖαν καὶ νὰ ρυθμίζῃ κανονικώτερον τὰ τοῦ βίου αὐτῆς. Μόνην οὔτε ἐν τῷ περιπάτῳ, οὔτε χάριν ἐπισκέψεων, οὐδέποτε ἔφρινεν αὐτήν. Πανταχοῦ τὴν συνώδειε σχέσεις ἄλλως πολλὰς ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ. Ὁ βίος αὐτῶν ἦτο μεθοδικώτατος καὶ σχεδὸν εἰπεῖν μονότονος. Προσεπάθησε μάλιστα ὁ Στέφανος νὰ περιορίσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του εἰς πολὺ στενὸν κύκλον οἰκογενειακόν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου ἀπεσύρετο οἰκογενειακῶς εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰς τὴν πόλιν εἰμὴ μετὰ τὰς πρώτας βροχὰς, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου.

Ὁ μονότομος οὗτος, ξηρὸς, ἐστερημένος γοήτρου, ποικιλίας καὶ εὐθυμίας βίος ὄλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς σκέψεις καὶ βλέψεις τῆς Ἰριδος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐνοχλῇ αὐτήν. Πῶς ἦτο δυνατὸν γυνὴ ὡς ἐκείνη νὰ ἀρέσκηται εἰς τοιαύτην ζωὴν, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μαγειρείου, τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τῆς οἰκιακῆς ἐν γένει οἰκονομίας, ἐστερημένην δὲ ὄλως εὐρυτέρας ἐνεργείας ὅπως τὴν ἐνόει αὐτή. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς κατέτριβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων καὶ μυθιστορημάτων, μάλιστα γαλλικῶν· ἀλλ' ἀκριβῶς ταῦτα συνετέλουν εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς διανοίας αὐτῆς καὶ ἔξασιν τῆς φαντασίας, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου οὔτε ἐν τῷ πατρικῷ οὔτε ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ αὐτῆς οὐδένα εἶχεν ἀπολύτως, πρὸς ὃν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς ιδέας τῆς, νὰ ἀνταλλάσῃ τὰς γνώμας τῆς, νὰ συζητῇ, νὰ συνεννοῆται τέλος πάντων. Σύζυγοι μορφωμένοι συνήθως διδάσκουσι καὶ ἀναπτύσσουσι τὰς συζύγους αὐτῶν, ὅταν μάλιστα τύχῃ νὰ ἴναι αὐταὶ πολὺ νέαι τὴν ἡλικίαν. Ἄλλ' ὁ Στέφανος τί ἤξευρε καὶ τί ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τὴν Ἰριδα; Πᾶν τοῦναντίον αὐτὴ πολλάκις, καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἐνώπιον ἄλλων, ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ συναισθάνηται τὴν πεζότητα αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω, οὐχὶ εὐνοϊκὰς, ἀφορμὰς πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι δὲν ἠτύχησε κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὸν γάμον χρόνον νὰ γίνῃ μήτηρ ἡ Ἰρις.

Ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ ἀνία, ἡ δυσθυμία ἀνεπαισθητὸς εἰσεχώρει. Ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ἐρωτικὸς ἐνθουσιασμὸς μεταξὺ τῶν συζύγων ἐξέλιπε· μικραὶ τινες διαφωνίαι, μάλιστα μικραὶ τινες ἐριδες δὲν ἦσαν πολὺ σπάνιαι. Τὸ μέγα λάθος τοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν, ὅτι, ἀντὶ νὰ καταστήσῃ εὐχαιστότερον τὸν βίον τῆς Ἰριδος, ἔτι μᾶλλον περιώρισεν αὐτόν. Ἴσως εἶχον κάμῃ αὐτῷ ἐντύπωσιν τοῦ Λεάνδρου καὶ ἄλλων φίλων αἱ παρατηρήσεις, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν πιθανὴν μνηστείαν αὐτοῦ· ἴσως καὶ ὡς πεπειραμένους ἀνὴρ ἐφοβεῖτο μὴ πάθῃ ὁ ἴδιος ἐν τῷ οἴκῳ του ὅ,τι αὐτὸς ἔκαμεν ἐν ἄλλῳ οἴκῳ καὶ ὅ,τι ἄλλοι ἔπαθον. Ὅπως δὴποτε πάθῃ ἕκαστον καὶ ὄρμαί, κεκρυμμένα ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας τῆς Ἰριδος, ἔμενον «σὺν τὴν σπιθικῇ κρυμμένη σπὴν στάκτῃ». Ὁ σπινθὴρ οὗτος ἀνέλαμψε μίαν ἡμέραν, οἷα δὴποτε ἀφορμῆς δοθείσης,

καὶ ἀνῆψε μεγάλην πυρκαϊάν. Φεῦ! αὐτὸς ὁ Λεάνδρος πρῶτος ἐπέπρωτο νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἐξ αὐτῆς σφοδρὸν κλοιισμόν!

Η. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ. (Peronospora Viticola)¹

Ὁ Περονόσπορος εἰ καὶ τὸ πρῶτον παρατηρήθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1878 ὑπὸ τοῦ κ. Planchon, οὐχ ἦν ἀπὸ τοῦ 1848 παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς γνωστὸς ἐτύγχανε, προξενῶν σχεδὸν τελείως τῆς συγκομιδῆς καταστροφῆς (ἀπωλείας 75—80 %).

Κατὰ τὸ 1879 ὁ κ. Planchon, ὡς ἐρρέθη ἤδη, ἀνεγνώρισε αὐτὸν εἰς διαφόρους τῆς Γαλλίας ἐπαρχίας.

Κατὰ τὸ 1879 ἐξακολουθεῖ λαμβάνων εὐρυτέρας διαστάσεις, ὅτε τέλος, κατὰ τὸ 1880, μαστίζει ὄλους τῆς Γαλλίας τοὺς ἀμπελώνας. Ἡ Ἑλλάς, Ρωμανία, Οὐγγαρία, Βυρωπαϊκὴ Τουρκία, καὶ Μεσημβρινὴ Ρωσία ὑποδέχονται αὐτὸν κατὰ τὸ 1881.

Ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τῆς σήμερον ἀνευρίσκουσι αὐτὸν σχεδὸν παντοῦ, ποῦ μὲν μεγαλειότεραν ποῦ δὲ μικροτέραν ζημίαν προξενοῦντα. Ὁ Περονόσπορος οὗτος ἀναπτύσσεται ἐφ' ὄλων τῶν πράσινων μερῶν τῆς ἀμπέλου, βυθίζων τὸ μυκῆλιον αὐτοῦ εἰς τοὺς ἰστούς, ἐξ ὧν ἀντλεῖ τὰς πρὸς θνήσκειν του οὐσίας.

Ἐπὶ τῶν φύλλων.

Οὗτος ἀναπτύσσεται μόνον ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ φύλλου· ἀλλὰ, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Bialas,² οὗτος παρατηρήσῃ αὐτὴν ἐξαιρετικῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, ἐπὶ τῶν νευρώσεων καὶ ἐπὶ τοῦ μίσχου.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς προσβολῆς πρὶν ἔτι καλῶς τὸ παράσιτον ἀναπτυχθῆ, ἡ ἄνω ἐπιφάνεια παρουσιάζει ὄψιν μᾶλλον κτρινῆν διὰ διαφόρων κηλίδων τοῦ αὐτοῦ χρώματος, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν εἰδὴν ἦν ὄραται, εἶτα δὲ μᾶλλον.

Τοῖς ἀμφισβῆλλουσι περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, πρὸς ἐξακριβώσιν, συνιστῶμεν τὸ ἐξῆς μέσον: τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ κηλίδας φέροντα, κρατοῦμεν εἰς ἀτμόσφαιραν ὑγρὰν, ὅτε, μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ διαστήματος 20 ὡρῶν, εἴαν μὲν ταῦτα εἶδι προσβεβλημένα ὑπὸ τοῦ Περονόσπορου, βλέπομεν λευκὴν κόνιν³ καλύπτουσαν τὴν κάτω ἐπιφάνειαν

1) Πλὴν τοῦ Περονόσπορου τῆς ἀμπέλου (Par. Viticola) ὑπάρχει καὶ τὸ Καταστρεπτικόν (Peronospora infestans) τὸ καὶ τὴν νόσον τῶν γεωμήλων ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ προκαλοῦν.

2) Les maladies de la Vigne par Mr P. Viala σελ. 65.

3) Ἐκ τῶν κηλίδων τῶν ἐκ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν προξενουμένων αἱ μᾶλλον ἀνάλογοι πρὸς τὴν τοῦ Περονόσπορου εἰσὶν αἱ προκαλούμεναι ἐκ τινος μικροσκοπικοῦ Ἀραχνίου, τοῦ Φυτοκόπτου (Phytocoptus Vitis), προξενῶν τὴν ἀκαρίαν τῶν ἀμπελων.

νειαν τοῦ φύλλου, ἄλλως ἢ ἀσθένεια ἕτερον τοῦ Περονόσπορου τυγχάνει.

Ὁ χρωματισμὸς τῶν κηλίδων μετ' ὀλίγον καθίσταται ἐντονώτερος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπερύθρον, καὶ διερχόμενος διὰ τῶν διαμέσων παραλλαγῶν μεταβάλλεται πρὸς τὸν τῆς σκουρίας.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον παρουσιάζεται εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν καὶ ἀκριβῶς ὀπισθεν τῶν κηλίδων μικρὰ γαλακτώδης ἐξάνθησις, ἥτις μακροῦθεν μὲν ὡς μικρὰ τις κηλὶς φαίνεται, ἐκ τοῦ πλησίον ὅμως, καὶ καλλίτερον δι' ἐνὸς φρακτοῦ, καταδεικνύεται σχηματιζομένη ἐκ πλινθῶς λεπτοτάτων ἀνορθωμένων νημάτων εὐκόλως, διὰ τῆς ἄκρας ὀξείας τινὸς ἐργαλείου, ἐκτοπιζομένων.

Ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ξηρασίας τοῦ καιροῦ τὰ ριζίδια τοῦ παρασίτου δὲν ἐξάγωσι τὴν σακχαρόμορφον ταύτην ἀνθῶσιν, κρατοῦντα τὸ παράσιτον κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν φύλλων καὶ ἐπομένως μὴ τούτου τὴν ὑπαρξίν ἐξωτερικῶς δεικνύοντα, τότε πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τούτου εἰς τὸ ἄνω δεικνὸν μέσον καταφεύγομεν.

Ἐπὶ τῶν κλάδων.

Ἐνομίετο μέχρι τινὸς ὅτι τὸ παράσιτον τοῦτο δὲν προσβάλλει ἢ τὰ ἄκρα τῶν κλάδων ἔτι κλάδων, οὐχ ἦν ὅμως κατόπιν πολλῶν πειραμάτων εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ λαβόντων χώραν ἀπεδείχθη ὅτι τοῦτο ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ κλάδων προκεχωρηκυίας ἡλικίας, ἔγγυς τῇ ξυλοποιήσει εὐρισκομένων. Ἐπὶ τούτων ἐπίσης ἀναφαίνονται κηλίδες μετὰ τῆς συνήθους ἐξανθήσεως, ἢ ἐλαφραὶ μέλαιναι ἐξογκώεις διαφόρου μήκου.

Ἡ προσβολὴ τῶν μερῶν τούτων, περιοριζομένη ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μικροῦ λόγου ζημίαν προξενεῖ, εἰσχωροῦσα ὅμως βαθύτερον τοῦναντίον σπουδαιοτέρων ζημιῶν πρόξενος γίνεται ὡς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγωγῶν σωλήνων.

Ἐπὶ τῶν σταφυλῶν.

Ἐπὶ τῶν σταφυλῶν τὸ παράσιτον λαμβάνει διαφόρους μορφὰς: ὅτε μὲν ὄρατὸν καθιστάμενον διὰ τῶν γνωστῶν ἤδη ἡμῖν ἀνθήσεων, ὅτε δὲ κρύφα ἐν τῇ σαρκὶ τῆς ραγῆς λειτουργοῦν ἀναπτύσσεται ἄνευ ἐξωτερικῶν τινῶν σημείων.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἡ μὲν πρώτη παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν καρπῶν ἐν τῇ πρώτῃ των ἔτι ἡλικίᾳ εὐρισκομένων, ὅτε καὶ χαρακτηρίζεται διὰ κηλίδων καὶ ἰδιῶ ἐπὶ τῶν ποδίσκων, ἐξ ὧν ἐκμυζῶντα τοὺς χυμούς τὴν πτώσιν προστοιμάζουσιν, ἥτις ὡς ἐπόμενον συνεπάγεται καὶ τὴν τῶν ραγῶν.

Πλὴν τῶν μερῶν τούτων τὸ παράσιτον ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ τῶν βοτρυῶν, ὧν ἐπίσης τὴν πτώσιν προκαλεῖ.

Τὸ παράσιτον προσβάλλει ἔτι τὰς ράγας καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐγγύς τῇ ὀριμάνσει εὐρισκομένας, ὅτε αὐταὶ ἀποβάλλουσαι τὸ πρασινοκίτρινον αὐτῶν χρῶμα καθίστανται μελανωπαί, ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὴ ἢ ραγὲς μελανομένη σπυεται⁴, ξυνεζόντι εἰπεῖν οὐ-

4) Τὸ τοιαῦτον μελανωπὸν τῶν ραγῶν χρῶμα δὲν πρέπει νὰ συγγένηται μετὰ τοῦ ὅπ' τῆς θερμότητος προξενουμένου (Metesoro-

ναται νὰ ἐπέλθῃ οὐ μικρὰ τῇ συγκομιδῇ ἀπώλεια καὶ πλὴν τούτου ὁ ἐκ τῶν λοιπῶν σταφυλῶν οἶνος ἔσται λίαν ὀξύς, στερούμενος οἰνοπνεύματος τε καὶ χρώματος.

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τῆς προσβεβλημένης ραγῆς ποικιλιοῦσι κατὰ τὴν ἐποχὴν· τούτου ἕνεκα ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν οὐ ραδίᾳ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τυγχάνει ἐπόμενον λοιπὸν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ καταφεύγωμεν εἰς ἕτερα μέσα, καθὼς π. χ. εἰς τὴν μικροσκοπικὴν τοῦ παρασίτου μελέτην, μικροκλίου, σπορίων κ. λ., ἢν καὶ κατωτέρω ποιούμεθα ἔχοντες ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἀρωγὴν τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου ἡμῶν Κ. Δ. Πετροπούλου, τοῦ ἄρτι τὰς σπουδὰς αὐτοῦ συμπληρώσαντος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένου.

Περιττὸν νομίζομεν ν' ἀριθμώσωμεν τὰ θύματα τοῦ παρασίτου τούτου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἀρκούμενοι μόνον νὰ εἰπωμεν ὅτι ταῦτα ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰς χιλιάδας μυριομέτρων· ἐφ' ᾧ λοιπὸν ἐθιστάντες τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑποβάλλομεν αὐτοῖς θερμῶς τὴν διὰ τῶν κατωτέρω περιγραφισμένων μέσων καταπολέμωσιν κατόπιν ἐντελοῦς διαγνώσεως ἐκ τε τῶν περιγραφέντων καὶ περιγραφισμένων διαγνωστικῶν χαρακτῶν.

Ν. Π. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἐπέτειος ἐορτή.

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐτελέσθη ἡ ΑΒ' ἐπέτειος ἐορτὴ τοῦ πατρὸς τῶν συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, ἐπευλογοῦντος αὐτὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Η', παρακαθημένους αὐτῷ ἔχοντες τοὺς σεβ. ἀρχιερεῖς Ἐφέσου Κωνσταντῖνον, Κυζίκου Νικόδημον, Νικομηδείας Φιλόθεον καὶ Ἰωαννίνων Γρηγόριον. Πρὸς τοῦτοις παρῆσαν καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς καὶ ὁ τοῦ Σιναίου ὄρους ὀσιολ. Κορνήλιος. Διεκρίνοντο δ' ἐπίσης κατὰ τὴν τελετὴν ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Β. Ἑλλαν. πρεσβείας κ. Εὐγ. Ζαλοκώστας, ὁ γενικὸς πρόξενος κ. Λογοθέτης, ὁ πρόξενος ὑποδιευθυντῆς κ. Παυλίδης, ὁ πάρεδρος δικαστικῆς κ. Διγενῆς, ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἀρχίατρος Σ. Σ. Μαυρογένης πασδάς, ὁ ἐπόπτης τῶν μὴ μουσουλμανικῶν σχολῶν Ἀβδουλλάχ Χασίπ βέης, ἡ διευθύντρια τοῦ ἐθνικοῦ Ζαππειοῦ παρθεναγωγείου δεσποινίς Εὐθαλία Ἀδάμ, πλειστοὶ τῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι διαπρεπόντων καὶ κόσμος ἐν γένει πολὺς πληθὸν τὴν μεγάλην τοῦ Συλλόγου αἴθουσαν.

λογικὰ αἰτία) καὶ ἥτις ἐπίσης καθιστᾷ μὲν μελανωπὴν τὴν ράγα ἀλλὰ μόνον τὴν πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένον μέρος προσβάλλει.

Μετά τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, ὁ τέως πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἀναστάσιος Χριστίδης ἀναγινώσκει τὴν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὀριζομένην ἐκθεσὶν τῶν ἐπιστῶν ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐκθεσις καλλιτεχνικῶς ἐξυψασμένη πρὸς τὸ τοῦ ἔθνους κάλλος ἀπέπνευε καὶ τὸ τῆς ἀληθείας καὶ εὐλικρινείας. Κατεδείχθη δ' ἐξ αὐτῆς ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Σύλλογος τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπέτελεσε. Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ἐπομένῳ τεύχει περίληψιν ἀκριβοῦς. Μετὰ τὴν ἐκθεσὶν ὁ κ. πρόεδρος ἀποσφραγίζει τὸ δελτίον τοῦ ἐκ τῶν ἐν τῷ Καραπανεῖῳ ἀγῶνι βραβευθέντος ἀναγνωστικοῦ Ὀδύσσειας ὑπὸ τὸ ῥητόν: Ἄλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας ὅμως Ὀμήρου καὶ ἀναγινώσκει τὸ ἐν αὐτῷ ὄνομα τοῦ κ. Δ. Γ. Μοστράτου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου. Ὡς προεγράψαμεν τὰ ἀναγνωστικά ἦσαν τρία, ὁ Ρόδινδων διὰ τὸ β' ἔτος, ἡ Ὀδύσεια διὰ τὸ γ' καὶ ὁ Ἡρόδοτος διὰ τὸ δ' ἔτος τῆς δημοτικῆς σχολῆς. Ἐκ τῶν πέντε ὑποβληθεισῶν μεταφράσεων τοῦ Ροδινδῶνος, ἐπηνέβησαν δύο αἱ φέρονσαι ἐπιγραφάς, ἡ μὲν Εὐχαὶ γονέων σπινθίζουσι θεμελίαι οἴκου, ἡ δὲ χωρίον ἐκ τοῦ Αἰμυλίου τοῦ J. J. Rousseau τὸ βιβλίον τοῦτο κτλ.

Μετὰ ταῦτα ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ νέος πρόεδρος κ. Δημήτριος Μαλιᾶδης καὶ ἀναγινώσκει τὴν κατὰ τὸν κανονισμὸν εἰσιτήριον ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, θέμα λαβῶν «τὴν ἐπίδρασιν τῆς στωικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου» καὶ ἀποδείξας μετ' ἐμβριθείας καὶ καλλιπεῶς ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσοφία καὶ ἰδίᾳ ἡ στωικὴ τὰ μέγιστα συνεβάλετο εἰς τὴν ἰδρυσὶν τοῦ αἰωνίου οἰκοδομήματος τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἐξ οὗ ἐπεται ἐπίσης ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δόρημα τέλειον ἐκ τῆς πατρίδος τῶν φώτων προέρχεται.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συγκαίρει τῷ Συλλόγῳ ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, εἶχεται δ' αὐτῷ ὡς καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ἐργαζομένοις τὰ κράτιστα. Οὕτω διὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισφραγίζεται ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τοῦ πνευματικοῦ τούτου κέντρου, ὅπερ ἐπραξε καὶ πρῶται τὸ καθῆκον αὐτοῦ καὶ τὸν σκοπὸν ὃν ἀνεδέξατο ἐξυπηρετεῖ.

Τῇ αὐτίκῃ δευτέρῃ γενήσεται ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου προεδρείου διὰ προστάσεως τοῦ προέδρου, ὅτε ὁ κ. Μ. Παρανίκας ἀναγνώσεται πραγματείαν «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ἱγνου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΔΡΟΜΑΙ. — Σύντομος ἱστορία Jean καὶ Sébastien Cabot, Willoughby καὶ Chancelor, Froisher, John Davis, Humphrey Gilbert, Barentz, Henri Hudson, Behring, Ross, Wrangell, Parry, Jolia, Franklin, Kane, Hayes καὶ Hall, ἔκδομα τῆς ΓΕΡΜΑΝΙΑ ἔκδομα τοῦ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ, Nares καὶ Nordenföld. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Τὸ ζήτημα τῆς ἐνοποίησης τοῦ χρόνου. — Ἡ προερχομένη ἀπόδειξις τῆς Ἀμερικής.

Τῇ προερχομένῳ ἰούνιον ἀποπλέει διευθυνόμενον πρὸς τὸν βόρειον πόλον τὸ ἀπὸ τριετίας ἐν τοῖς ναυπηγίαις τοῦ Colin Archer ἐν Laurvig (Νορβηγία) κατασκευαζόμενον ὑπὸ τῆς ἀμέσεως ὀδηγίας τοῦ κ. Friihol Nansen ἀτμόπλοιοι, δι' οὗ ὁ ἐνδοσιώδης οὗτος ἀπαδὸς τῶν νεωτέρων περὶ τῶν πολικῶν θαλασσῶν ῥευμάτων θεωριῶν, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐπομένοις γενήσεται λόγος, ἐλπίζει νὰ ἐπιλύσῃ ὀριστικῶς τὸ τέως ἄλυτον θεωρούμενον πρόβλημα τῆς κατακτάσεως τοῦ βόρειου τῆς γῆς πόλου.

Ἡ ἐπίλυσις τοῦ προβλήματος τούτου, προβλήματος ὑψίστης σημασίας ἀπὸ γεωγραφικῆς ἰδίας ἀπόψεως, ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐναγωνίως δὲ παρακολούθησεν ἕκαστος τὴν ἀνθρωπότης σύσσωμος καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐπιλεπτομερείας τῶν προηγουμένων τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῶν, ἀμέριστον ἐπιδείξασα ἐνδιαφέρον περὶ τῆς τύχης τῶν θαρραλέων ἐκείνων τέκνων αὐτῆς, ἅτινα εἰς οὐδὲν λογίζόμενα τὰ ἀνυπερβλήτα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν φυσικὰ κωλύματα, μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ τοῦ εἰδέναι ὀδηγούμενα, ἀνέλαβον ἀπὸ τεσσάρων περίπου αἰῶνων, διὰ τακτικῆς κατὰ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατακτηθέντος ἐδάφους μεταβαλλομένης, τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενωτέραν ἐκπολιόρμησιν τῆς ἀπρωτάτης θέσεως, ἥτις καλεῖται Βόρειος τῆς γῆς πόλος.

Ὅθεν, οὐδόλως ἄπορον εἶναι σήμερον γράφοντες περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῆς ἀναμνησθόμενοι τῶν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους γενομένων, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποδώσωμεν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῖς μέχρι τοῦδε ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς ἐκουσίως ἀναλαβοῦσι τὸν δεινὸν τοῦτον κατὰ τῶν ἀνυπερβλήτων φυσικῶν κωλυμάτων ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναγράψωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀντόμως μὲν πλὴν ἀκριβῶς τὰς μέχρι τοῦδε διὰ τῶν ἐκδρομῶν τούτων κτηθείσας περὶ τῶν ἀξένων πολικῶν χωρῶν ἡμετέρας γνώσεις.

Ἡ ἀπὸ τοιαύτης καθαρῶς ἱστορικογεωγραφικῆς ἀπόψεως ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἀγει ἡμᾶς φυσικῶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ πρῶται ἐν ταῖς ἀρκτικαῖς θαλάσσαις γινόμεναι ἐκδρομαὶ δύνανται μὲν νὰ θεωρηθῶσιν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν σχεδὸν ὡς μαρτυρολόγιον, φυσικῶς ἀδύνατον ὅμως εἶναι νὰ συγκριθῶσιν πρὸς τὰς κατὰ τὸν τελευταῖον ἰδίᾳ αἰῶνα ἀναληφθείσας, καθόσον στεροῦνται τῆς ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς τελευταίας. Αἱ

1) Τὸ πλοῖον ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν τῆν 14/26 ὁκτωβρίου 1892 (βλέπε Ἐβδ. Ἐπιθ. Ἀριθμ. 8).

πρῶται, οἱ πρόδρομοι τῶν δευτέρων, δυνατόν νὰ συγκριθῶσιν πρὸς τὰς πρῶτας τοῦ νεοσοῦ πτῆσεις, ἀσκόπους πολλὰς καὶ τυχαίας, μόνον δὲ εἰς τὰς δευτέρας ἀνευρίσκομεν τὸ λελογισμένον καὶ τὸ ἐντελῶς ὄριμον. Ἄλλ' ὡς γνωστὸν τοιοῦτος εἶναι ὁ δρόμος πάσης ἀνθρωπίνης ἀνακαλύψεως, τοιαύτη δὲ ἡ τύχη πάντων τῶν προδρόμων πάσης μεγάλης ἰδέας. Ἡ φύσις μόνον ἀρμοδίως βιαζομένη ἀποκαλύπτει ἀνὰ ἐν τὰ μυστικά αὐτῆς, ἀναδεικνύουσα οὕτω τὸ ἐπ' αὐτῆς κράτος τοῦ πνεύματος, πρὸς θρίαμβον δὲ πάσης μεγάλης ἰδέας οἰαοδότηνός φύσεως ἀεὶ ἀπληθύνον θύματα.

Καὶ ἴδην ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Αἱ πρῶται ἱστορικῶς μνημονοῦμεναι πρὸς τὰς βορείους πολικὰς χώρας ἐκδρομαὶ εἶναι αἱ ὑπὸ τοῦ Jean Cabot καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σεβαστιανοῦ (1496—1517) γινόμεναι. Ἀναχωρήσαντες οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐρρίθησαν πρὸς τὸ ΒΔ, μετὰ πολλὰς δὲ περιπετείας κατάρθωσαν νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὴν βόρειον τῆς Ἀμερικῆς ἀκτὴν. Μετὰ τούτους οἱ Willoughby καὶ Chancelor ἐπεχείρησαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ τοῦ βορειοανατολικοῦ· ὁ πρῶτος τούτων ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, τὸ δὲ πτώμα αὐτοῦ ἀνευρέθη μετὰ τῶν πτωμάτων τῶν ἐπίσης ἀποθανόντων 70 συντρόφων αὐτοῦ, ἐν χειρὶν ἐτι ἔχων τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου, ἐπὶ τινος ψαμάθου τῆς ἀνατολικῆς Λαπωνίας· ὁ δεύτερος προβαίνει ἐπὶ πλεόν, φθάνει εἰς τὴν Λευκὴν θάλασσαν, ὅπου καὶ ἀποθνήσκει. Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη ἀναχωρεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου ὁ Martin Froisher, ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα παρακολουθεῖ αὐτὸν ὁ Humphrey Gilbert, ὅστις καταποντίζεται μεθ' ἄπαντος τοῦ πληρώματος αὐτοῦ κατὰ τινος τῶν φουερῶν καταγίδων τῶν ἀκτῶν τούτων. Μετὰ τούτους (τῷ 1594) ὁ ὀλλανδὸς Barentz προχωρεῖ πρὸς τὸ βορειοανατολικόν, φθάνει μέχρι τῆς νήσου τῆς Ἀρκτου (Ile de l'ours), μέχρι τῆς Σπιτζβέργης, μέχρι τῆς βορείας ἀκρας τῆς Νέας-Ζημύλας (Novaia Zemlia), ἐκεῖ δὲ, ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν πάγων καὶ αἰχμάλωτος αὐτῶν γινόμενος, διέρχεται φρικτῶδη χειμῶνα, μέχρι οὗ ἐν τέλει ὁ σωρὸς τῶν πλωτῶν πάγων (banquise) ἀποδίδει αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν, ἀναλαμβάνει δὲ οὗτος ἐξηντηλιμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφήν, καθ' ἣν καὶ ἀποθνήσκει. Μετὰ τούτων ὁ Henri Hudson (τῷ 1607—1610) καταστρέφει οἰκτιρῶς τὸ ἠρωϊκὸν αὐτοῦ στάδιον· ἀνάχωρεῖ ἐλαβαίνων μικρὸ πλοῖον 80 τόνων, προτιθέμενος νὰ φθάσῃ εἰς Ἰαπωνίαν διασχίζων κατ' εὐθείαν τὰς πολικὰς θαλάσσας καὶ διερχόμενος δι' αὐτοῦ τοῦ πόλου· οἱ πάγοι ἀποφράττουσιν αὐτῷ τὴν διόδον· ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀπόπειραν, ἀποτυχάνων ἐκ νέου· τρέπεται πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, ἀνακαλύπτει τὸν ὀμώνυμον αὐτῷ μέγαν κόλπον (Baie de Hudson), ἐνθα θέλει νὰ παραμείνῃ παρὰ τὸν δομῆν χειμῶνα· τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐπανίσταται, ἀπάγει αὐτὸν διὰ τῆς βίας, ῥίπτει αὐτὸν μετὰ τινων ναυτῶν παραμεινάντων αὐτῷ πιστῶν ἐντὸς λέμβου, ἀνευ ἰστίων, ἀνευ τροφῶν, καὶ ἐγκαταλείπει οὕτως αὐτὸν εἰς φρικτῶδη ἐν μέσῳ τοῦ Ὀκεανοῦ θάνατον. Μετὰ τούτον

ἀποθνήσκει (τῷ 1741) ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀθλιότητος μετὰ τριάκοντα ἑταίρων αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἐρημίου νήσου κειμένης ἐντὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντος πορθμοῦ, ὁ εἰς τὴν ὑπερσίαν τῆς Ρωσίας προσληφθεὶς ἐνδοξὸς δανὸς θαλασσοπόρος Behring¹⁾.

Καὶ ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ ἀξιολογώτερα τῶν μέχρι τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος σχετικῶν πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα γεγονότων. Κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα αἱ πρὸς τὰς πολικὰς χώρας ἐκδρομαὶ στεροῦνται μὲν ἴσως τοῦ τραγικοῦ τῶν προγενεστέρων οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ ἠρωϊκοῦ ἐκείνων χαρακτῆρος. Παράδειγμα τούτου εἶναι ὁ Ross, ὅστις ἐμπεσὼν ἐν ταῖς ἐπικινδύνους ἐκείναις στενοπορείαις ταῖς ὀριζούσαις τὰς ἀκτὰς τῆς βορείου Ἀμερικῆς, μόλις μετὰ ἐξ ὅλους χειμῶνος, οὗς διήλθεν ἐν ταῖς φρικταῖς ἐκείναις ἐρημίαις, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου οὐδόλως περιεμένετο πλεόν. Ταυτοχρόνως δὲ, ἐνῶ ὁ Wrangell προύχρησεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Σιβηρίας πρὸς βορρᾶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον ἡ παγωμένη θάλασσα ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτόν, ὁ Parry εἰσέδυσσε μέχρι τῶν ἀπωτέρων ἀμερικανικῶν νήσων, καὶ μὴ θεωρήσας τοῦτο ἀρκετόν, ἐξῆλθε μέχρι τῆς βορειοτάτης ἀκρας τῆς Σπιτζβέργης καὶ, διαχειμάσας ἐκεῖ, ἀνέλαβεν εἶτα τὴν κατ' εὐθείαν γραμμὴν περὶ πρὸς τὸν πόλον ἄγουσαν, προχωρήσας οὕτω μέχρι τῆς 82° 45' βορείου πλάτους. Ἀλλὰ μετὰ πολλῶν ἐδομῶν κοπιωδεστάτην δι' ἐλικήθρων ὁδοπορίαν, ἀνεγνώρισε ὅτι οἱ πάγοι ἐφ' ὧν ἔδβαινε εἶχον ἰδίαν πρὸς νότον κίνησιν, οὕτω δὲ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβιβασθῆ ἐκ νέου, ἀποτυχὼν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Οὐδὲν ἥττον ὁ John Franklin (1819—1845) θαυματουργεῖ· διέρχεται ἅπαν τὸ βόρειον τμήμα τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, ὅπερ ἀποτελεῖ παγωμένην ἐρημὸν 5550 μιλίων, ἐν μέσῳ φρικτῶν σιπνῶν πείνης καὶ παντοειδῶν στερηύσεων· ἐπιστρέφει ἐν τούτοις τὸ δεύτερον εἰς τὴν ἄξενον ταύτην χώραν καὶ προβαίνει εἰς τὴν κατὰ βῆμα ἀναγνώρισιν ἀπάσης τῆς γραμμῆς τῶν ἀκτῶν· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοῦτο, ἀναχωρεῖ τὸ τρίτον, ἀλλὰ δὲν ἐπανερχεται πλεόν. Σπεύδουσι πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἀμυλλῶνται τίς πρῶτος ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐν τῷ θαλάσῳ τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν παγωμένων γαιῶν. Δώδεκα ὄλα ἔτη παρήλθον ἐν θυμοδόρῳ ἀγωνία, πρὶν ἢ γνωσθῆ ἡ θλιβερὰ αὐτοῦ τύχη, γένον δὲ θῆμα τῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πρώτου θύματος ἐπιχειρήσεως σημειοῦται ὁ γάλλος Bellet, πλήρης ζωῆς καὶ μέλλοντος, ἐξαφανισθεὶς ἐν τινι χαράδρῳ.

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἐν ταῖς φαινομενικῶς τυχοδιωκτικαῖς ταύταις ἐπιχειρήσεσι παρημελήθησαν τὰ τῆς ἐπιστήμης συμφέροντα· ὁ Mac Clure κατορθοῖ τὴν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ματαίως ζητηθείσαν ἀπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὀκεανὸν διαπεραίωσιν· οἱ ἀμερικανοὶ Kane, Hayes καὶ Hall εἰσδίδουσιν ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Smith ὁ πρῶτος ὑπερβαίνει τὸν 82ον παράλληλον, οἱ δὲ δύο τελευταῖοι

1) Πέρσιν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ρωσικοῦ μεταφορικοῦ Αλεοῦφ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ὀμώνυμον τῷ θαλασσοπόρῳ νήσον καὶ ἀναζητήσαντες ἀνεῦρον τὰ λείψανα τοῦ ἐνδοξοῦ θαλασσοπόρου ὑπὸ σωρῶν λίθων ἀπάκτων ἐρριμμένων (Ἐβδ. Ἐπιθ. Ἀριθμ. 10, ἐν σελ. 214).

τόν 81ον· συγχρόνως δὲ ἐπισκέπτεται τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Γροιλανδίας τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Koldewey γερμανικὸν πλοῖον *Germania*. Εἶτα (τῷ 1872) ἡ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν κ. Payer καὶ Weyprecht αὐστριακὴ ἀποστολὴ διὰ τοῦ Tegethoff ἀνακαλύπτει τὴν γῆν τοῦ Φραγκίσκου-Ιωσήφ (terre de François-Joseph), ἥτις ἀποτελεῖ σύμπλεγμα νήσων ἔχον ἑκαστὴν ἴσιν πρὸς τὴν Σπιτζβέργην, βορειότερον δὲ ἐκείνης κειμένων· τέλος ὁ ἄγγλος πλοίαρχος Nares καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικοὶ διερευνῶσι τὸ δυτικὸν τῆς Γῆς τοῦ Grant (Terrede Grant) καὶ ἀφικνοῦνται εἰς πλάτος 83° 20' 26", ἀφίνοντες οὕτω μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πόλου τὸ ἐλάχιστον διάστημα τῶν 150 λευγῶν, ἐνῶ χρόνῳ ὁ δανὸς καθηγητὴς Nordenskiöld ἀποδιβάσεται εἰς Ἰαπωνίαν παραπλεύσας τὰς βόρεικας καὶ διηερικὰς ἀκτὰς, ἀποδεικνύων οὕτω θριαμβευτικῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου. ἦν ἐκ προτέρων εἶχεν ἀναγγεῖλει.

Ἐκ τῆς ἐν οὕτω γενικαῖς γραμμαῖς γενομένης ἀνωτέρω ἀναγραφῆς τῶν σημαντικωτέρων μεταξὺ τῶν προγενεστέρων πρὸς τὰς πολικὰς χώρας ἐκδρομῶν, ἐξάγεται τὸ γενικὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ οἰοῦνται κατάκτησις αὐτῆ τοῦ πόλου, ἐνεργουμένη εἴτε διὰ τῶν δυτικῶν παραλιῶν τῆς Γροιλανδίας, διὰ τοῦ Smith-Sound, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς μέχρι τῶν βορείων τῆς Σπιτζβέργης ἀκτῶν, ἀπεδείχθη ἀνέφικτος ἐνεκα τῆς βεβαιωθείσης ὑπάρξεως ἰσχυρῶν θαλασσίων ρευμάτων, ἅτινα, ἐκ τῶν περὶ τὸν πόλον θαλασσίων προερχόμενα, παραπλεύουσι τὴν Γροιλανδίαν καὶ συνηνοῦνται μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ρευμάτων, ἐνῶ, τοῦναντίον, ἡ τοιαύτη τῶν πλωτῶν ἐκ πάγου νήσῳ πρὸς νότον μετακίνησις οὐδόλως ὑψίσταται ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Σπιτζβέργης καὶ τῆς νέας Ζέμβλας περιλαμβανόμενῳ τμήματι τοῦ Παγωμένου Ὀκεανοῦ, ὡς ἐβεβαίωσε τοῦτο ἡ ἀνωτέρω μνημονομένη αὐστριακὴ ἐκδρομὴ τοῦ Tegethoff, ὅπερ ἐγκλεισθὲν ἐντὸς τῶν πάγων τῶν ἀνακαλυφθεισῶν χωρῶν τοῦ Φραγκίσκου-Ιωσήφ συνετρίβη, τὸ δὲ πλήρωμά αὐτοῦ μόλις ἐσώθη διὰ δεξιᾶς ὑποχωρήσεως ἐπὶ τῶν πλωτῶν νήσῳ, παραφερομένων ὑπὸ τῶν ρευμάτων οὐχὶ πρὸς νότον, ἀλλὰ πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν καὶ τὸ βορειοδυτικόν.

Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ ἄλλων προσεχῶς λεπτομερέστερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν κ. de Nordling γενομένης τῆς γεωγραφικῆς ἑταιρείας τῶν Παρισίων ἐκδόσεως τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, συνάγεται ὅτι αὕτη διήρηται εἰς τρεῖς ἀντάκτους: τὸν δυτικὸν, τὸν κεντρικὸν καὶ τὸν ἀνατολικόν. Ἀπὸ τούτου ὁ χρόνος τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ τοῦ Γρενουησιῦ (Greenwich) ἐγένετο ἀποδεκτὸς ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, τῇ Ὀλλανδίᾳ καὶ τῇ Βελγίᾳ· ἀπὸ δὲ τῆς 1 Ἀπριλίου (ν. ἡμ.) εὐρίσκειται ἐν χρήσει ἐν Σουηδίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστροουγγαρίᾳ, Βοσνίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ἐπισημασθῆ δὲ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Δανιμαρκίᾳ ὁ χρόνος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, χρόνος κατὰ 1 ὥραν προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησιῦ· τέλος χρόνος τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, χρόνος προηγούμενος τοῦ τοῦ Γρενουησιῦ κατὰ 2 ὥρας εἴνε ὁ τῆς Ρωσίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Ρωμανίας μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν Γαλίᾳ εὐρίσκειται εἰσὶν ἐν χρήσει

διὰ μὲν τοὺς σιδηροδρόμους ὁ χρόνος τῆς Ρωσίας, διὰ δὲ τὴν πολιτικὴν βίον ὁ χρόνος τῶν Παρισίων.

Ἀγγέλλεται ἐκ Βελγίου ὅτι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων γενήσεται τὴν 23ῃ Μαΐου 1894 ἐν Ἀμβέρσῃ παγκόσμιος ἐκθεσις, διαρκέσουσα ἐπὶ 6 μῆνας. Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἐπεκταθήσεται ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν προϊόντων, ἰδιαιτέρων δὲ φροντίδων ἀντικείμενα εἰσονται τὰ ναυτικὰ, ἀποικιακὰ καὶ ἀφρικανικὰ τμήματα.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. — Φρὺνὴ Φρὺνῆ, κομικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις δύο ἀπὸ Auguste de Lassus καὶ Camille Saint-Saëns. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Οὐ μόνον τραγῳδίαί τῶν γάλλων κλασικῶν ποιητῶν ἑλληνικῶν ἔχουσαι ὑπόθεσιν καὶ κατὰ τὰ ἀρχαῖα πρότυπα συντεταγμέναι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν παρισίων θεάτρων συγχρότητα ἀναδιύχονται, ἀλλὰ καὶ νέα ἔργα τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἔχοντα οὐχὶ σπανίως διδασκονται. Οὕτω μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους εἰλημμένην κομωδίαν Δυσίστρατὴν ἐδιδάχθη ἄρτι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Κομικοῦ-Μελοδράματος (Opéra-Comique) νέον ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς γαλλοῦ μουσουργοῦ Camille Saint-Saëns, κομικὸν μελόδραμα δίπρακτον, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ὄνομα τῆς περιφήμου ἑταίρας τῆς ἀρχαιότητος Φρὺνῆς.

Phryné qui vend à tout homme, en tout lieu, son amour qui fait honte et fait horreur!

Ἐπιπέσει δὲ τὸ ἑμμετρον δράμα, ὅπερ ὀφείλεται τῷ κ. L. Augé de Lassus, ἔχει τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας ταύτης, ἑταίρας, ἥς τὸ κάλλος ἦν τοιοῦτον ὅστε πρὸ αὐτοῦ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθής. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἠλιασταὶ ἐθαμβώθησαν ὑπ' αὐτοῦ, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Φρὺνῆ κατηγόρηθη ὡς ἀσεβῆς, κομμάσα ἀναιδῶς, κοινῶν θεῶν εἰσηγήτρια, θιάσους ἀνδρῶν ἐκθέσους καὶ γυναικῶν συναγαγοῦσα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συνήγορος αὐτῆς ῥήτωρ Ὑπερείδης ἀγορεύων κατενόησεν ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐδὲν ἠνυον, οἱ δὲ δικασταὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐμελλόν νὰ καταδικάσωσιν αὐτήν, παρουσιάσας αὐτήν εἰς τὸ μέσον τοῦ δικαστηρίου καὶ περιρρήσας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τὰ στήθια ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικούς οἰκτους ἐκ τῆς οὐραίας αὐτῆς ἐπεροπτόρουσε δεισιδαιμονίᾳ τ' ἐποίησε τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκρον Ἀφροδίτης ἐλέω χρησαμένους μὴ ἀλοκτείνειν. Τούτου ἕνεκα μετὰ ταῦτα ἐθεοπίσθη μὴ κρίνεσθαι βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορούμενην. Ὅτι δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦν πλαστικόν, μάλιστα «ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις», δεικνύσι καὶ τὸδε ὅτι ὁ μὲν Πραξιτέλης ἀγάλματα ἐποίησε δύο τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης καὶ τὸ τοῦ Ἐρωτος, ὃν τὸ μὲν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐξ ὀρειχάλκου ἐπιχρῶσσαν ἀνάθημα ἦν τῶν Δελφῶν, τῷ δὲ ἐκ μαρμάρου τοῖς συμπατριώταις αὐτῆς, τοῖς τιμῶσι μάλιστα τὸν Ἐρωτα θεοποιήσιν, προωρίσθη, τὴν Φρὺνῆν πρότυπα ἔχον-

τα. Καὶ ὁ Ἀπελλῆς δὲ γράψας Ἀναδυομένην Ἀφροδίτην τὴν Φρὺνῆν πρότυπον ἔλαβεν, ἰδὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ λουτροῦ ἀναδυομένην. Ἄλλ' ὅτι καὶ πονηρὰ ἦν ἀποδείκνυσι τὸ ἐπόμενον γεγονός, οὐ μείλιαν ποιεῖται ὁ Πausanias (ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, XX)· αἰτησαμένης αὐτῆς παρὰ τοῦ Πραξιτέλους ἔργον τι αὐτοῦ, οὗτος ὑπεσχέθη μὲν αὐτῇ δωρησάσθαι τὸ κάλλιστον, οὐδαμῶς ὅμως ἠθέλη νὰ εἴπῃ ποῖον ἦτο τὸ κάλλιστον. Ὅπως μᾶθῃ τοῦτο ἡ Φρὺνῆ, διέταξεν οἰκέτην αὐτῆς ἵνα, καθ' ἣν ὥραν παρ' αὐτῇ εὐρίσκετο ὁ Πραξιτέλης, εἴπῃ ὅτι πυρκαϊὰ ἐξεσθῆν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ. Τούτου γενομένου, ὁ Πραξιτέλης ἀμέσως ὤρμησεν ἔξω, τρέχων ὅπως σῶσῃ τοῦλάχιστον τὸν Σάτυρον καὶ τὸν Ἐρωτα, ἀπελπιζόμενος εἰ αὐτοὺς ἡ φλόξ ἐπέλαβεν, ἀλλ' ἡ Φρὺνῆ ἐκέλευεν αὐτὸν νὰ μείνῃ, διότι τὸ πᾶν ἐγένετο ὅπως ὁμολογήσῃ οὗτος τὰ κάλλιστα ὧν ἐποίησε.

Τὰ θέλητρα δ' αὐτῆς καὶ τὴν πονηρίαν ἅμα φανεροῦσι καὶ τὸ δράμα τοῦ κ. Λάσσου. Αἰρεται ἡ αὐλαία καὶ ἡ σκηνὴ παρίστανει πλατεῖαν τῶν Ἀθηναίων ἐν ἣ ἡ οἰκία τῆς Φρὺνῆς. Ἐν αὐτῇ ὁ λαὸς ψάλλει τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀρχοντος Δικηφίλου, ἐγείρων αὐτῷ ἅμα τὴν προτομὴν αὐτοῦ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς παραδειγματικῆς εὐσεβείας, διαγωγῆς καθόλου καὶ αὐστηρότητας τῶν ἠθῶν. Ἡ τελετὴ δ' αὐτὴ διεξάγεται πρὸ τοῦ Δικηφίλου αὐτοῦ οὐχὶ ἀπλάγμενη εἰρωνείας. Ἡ καταφανὴς ἀλαζονία τοῦ ἀρχοντος καὶ ἡ στάσις τῶν δύο παρόντων δημάρχων, ὧν ὁ εἰς ὀνομάζετο Κυναλόπηξ, σημαίνου-σιν ὅτι ὁ Δικηφίλος ἦτο ὑποκριτής, εἶδος Ταρτούφου. Ἐπίτροπος τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Νικίου εὔρε, μέσον ὅπως μηδέποτε δῶ αὐτῷ λόγον τῆς ἐπιτροπείας αὐτοῦ, ἐπιτυχῶν ἐν ὀνόματι τῶν δανειστῶν τοῦ νέου ἀπόφασιν δικαστικῶν κατ' αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ρήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὅτε ἠγείρετο ἡ προτομὴ τοῦ ἀξιοτίμου τούτου ἀρχοντος καὶ ὁ λαὸς ἐστρεφεν αὐτήν, προσέρχονται δοῦλοι τῆς Φρὺνῆς φέροντες ἄνθη ὅπως στολιῶσι τὴν οἰκίαν αὐτῆς πρὸς σκανδαλισμὸν τοῦ ἀρχοντος, ὅστις ἐκραξεν: «Ἡ Φρὺνῆ, πάντοτε ἡ Φρὺνῆ». Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῆς εἰκόνος ἐμφανίζεται ἡ Φρὺνῆ καὶ ἀπευθύνει αὐτῷ τὰς ἐξῆς φιλοφρονητικὰς στροφάς:

Votre nom, seigneur, en cette ville
De personne n'est ignoré.
Votre mérite est grand, et la Grèce le vante
En ce qui touche la vertu,
Je suis, il est vrai, peu savante,
Et cependant votre seroante
Sait le respect qui vous est dû!

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς Φρὺνῆς ἐπιπέσεται πρὸς ἑαυτήν τὰ βλέμματα πάντων, οἵτινες ζωσμενοῦσι τὸν ἀρχοντα χάριν τῆς ἀρχουσίας τοῦ κάλλους. Μετὰ τρυφνοτάτην σκηνὴν, μεταξὺ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ, καθ' ἣν ὁ Δικηφίλος ἀρνεῖται χρηματικὸν τι ποσὸν τῷ Νικίῳ, ἀγγέλλει δ' αὐτῷ ὅτι προτίθεται νὰ φυλακίσῃ αὐτόν, ὁ ἀκροατὴς παρίσταται πρὸ τῆς ἀποπειρας συλλήψεως τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Ἄλλ' ἡ Φρὺνῆ, ἥτις ἀποπερατώσα τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς πρὸς τὸν Δικηφίλον, εἶπε στρα-

φεῖσα πρὸς τὴν θερααινίδα αὐτῆς: «Ἐλθέ Λαμπιτῶ, θὰ γελάσω πολύ, ἀληθῶς!», σπεύδει εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Νικίου μετὰ τῶν δοῦλων αὐτῆς καὶ ἐλευθεροῖ αὐτόν. Ἄλλ' οὗτος ἦν καὶ ἐλεύθερος δυστυχῆς, διότι ἠγάπα τὴν Φρὺνῆν ἀνευ ἐλπίδος! Θέλει ὅμως νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θεῖον αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ μετ' ἄλλων καταρπαφαίνει τὴν προτομὴν αὐτοῦ. Ὁ Δικηφίλος ἔρχεται τὴν νύκτα κρατῶν φανὸν εἰς χεῖρας ὅπως θαυμάσῃ ἅπαξ ἐτι τὸ στυγερὸν μνημεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἰδὼν δὲ τὰ γεγόμενα ἐσοργίεται καὶ ἀπέργεται ἀπειλῶν ἐκδίκησιν. Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

Κατὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Φρὺνῆς, ἥτις κάθηται πρὸ κατόπτρου. Ἐρχεται ὁ Νικίας ὅπως ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ νεαρὸς αὐτῆς φίλος ὅστις προσήνεγκε φιλοξενίαν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς. Οὗτος ἀνακοινοῦται αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ λέγων, ὅτι κατεστράφη, ὅτι ἀφῆρασαν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. «Τόσον τὸ κάλλιστον, ἀνέκραξεν ἡ Φρὺνῆ. Δύναμαι νῦν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ». Ἡ ἐξομολόγησις ἐκατέρωθεν συντελεῖται καὶ συνάπτεται δυσδιά ἔρωτος θαυμασία. Ἄλλ' ἡ εὐτυχὴς αὕτη σκηνὴ διακόπτεται, ἀφῆχθέντος τοῦ Δικηφίλου, ἐρχομένου ὅπως ἀγγεῖλη τῇ Φρὺνῆ ὅτι ἐγκαλεῖται αὐτὴν πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ Φρὺνῆ ὅμως χρεῖται πανουργίᾳ. Ἀποπέμπει τὸν Νικίαν καὶ μένει μόνη μετὰ τοῦ Δικηφίλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αὕτη τῇ χάριτι αὐτῆς κατεπράυνε τὴν ὀργὴν τοῦ ἀρχοντος, προεκαλέσατο μάλιστα αὐτὸν ὅπως βοηθήσῃ αὐτὴν ἐν τῷ στολισμῷ αὐτῆς. Προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ περιδάξῃ τὸν τράχηλον διὰ τοῦ περιδεραιοῦ, θῆ τὰ ψέλλια αὐτῆς κτλ. Ὁ Δικηφίλος μικρὸν κατὰ μικρὸν μαγεύεται. Ἡ Φρὺνῆ αἰτεῖται παρ' αὐτοῦ ἄνθη, ρόδον, ὅπερ εὐρίσκετο ὀπίσθεν παραπετάσματος. Ὁ Δικηφίλος μεταβαίνει ὅπως λάθῃ τὸ ρόδον, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν πειράται νὰ ἄρῃ τὸ παραπέτασμα, αἰρεται αὐτὸ μόνον καὶ φαίνεται τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ὅτε ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ παρασκηνίου ἄδει: «Εἶνε ἡ Φρὺνῆ!» Καταπλαγεὶς ὁ Δικηφίλος πίπτει εἰς τὰ γόνατα τῆς Φρὺνῆς καὶ ποιεῖται αὐτῇ ἐρωτικῶν ἐξομολογήσεων. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάζεται ὁ Νικίας, ὁ δὲ Δικηφίλος, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ ἵνα διαφυλάξῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς ἀνδρὸς ἐναρέτου, ἀναγκάζεται ν' ἀποδῶ ἦν ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ Νικίου παρουσίαν καὶ ὑποσχεθῇ τῇ Φρὺνῆ ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀθώωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Καὶ ταῦτα πάντα pour voir une statue! ὡς λέγει. Ὁ χορὸς ἄδει, ὑμῶν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ πρὸς παρηγορίαν καὶ ἡ αὐλαία καταπίπτει.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Saint-Saëns συμφῶνως τῷ δράματι ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ καὶ χαρίεσσα, διακρίνεται δὲ δὴν ἄλλοις ἢ cantabile τοῦ Νικίου κατὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν. Τὸ ἔργον ἐπέτυχε καὶ πολλὰκις ἐπαναληφθῆσεται.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ὁ Βέρδης, καθὰ ἀνεγράφη ὁ Cittadino τῆς Γενούης, ἐργάζεται πρὸς μελοποίησιν τῶν *Litanies de la Vierge*. Ἀπὸ τοῦ Falstaff εἰς τὰς Λετανείας ἡ μετάβασις εἶνε ἀπότομος βεβαίως, ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα τί δὲν πράττει! — Οὐχὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Vaudeville διδάξει κατὰ τὸν ἐπιόντα χαιμῶνα ἢ Σάρρα Bernhardi, ὡς ἀνεγράφη, ἀλλ' ἀπὸ

της του Renaissance των Παρισίων. Το θέατρον τούτο εμίσθω-
σαν ως διευθυντής αὐτοῦ ὁ Μαυρίκιος Grau, ὅστις καὶ συνεννόηθη
μετὰ τῆς μεγάλης τραγωδοῦ, ἣτις θὰ διδάξῃ ἐν αὐτῷ κλασικὰ
ἀριστουργήματα καὶ νεότερα ἔργα.

— Ἐν Λονδίῳ τὰ ἐγκαινία τοῦ Βασιλικῷ Κολλεγίου τῆς
μουσικῆς γενήσονται ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἐπίον ἔτος, ἀναβληθέντα
ἐνεκα ἐλλείψεως σπουδαίας. Ἀπὸ τοῦ Ὁδείου τούτου ἔλειπεν
ἡ αἴθουσα τῶν συναυλιῶν. Πρὸς ἀναπλήρωσιν ταύτης ὁ διάδοχος
τοῦ ἀγγλικῷ θρόνου ἐδωρήσατο γήπεδον παρακείμενον. Καὶ ἐν
Λονδίῳ λοιπὸν συμβαίνοσι τοιαῦτα, ὥστε δὲν εἶνε παράδοξον ἂν
παρελείφθῃ ἡ κλιμαξί, ὡς λέγεται, ἐπαρχιακοῦ τινος ἀνωτέρου
ἐκπαιδευτηρίου ἡμῶν.

— Ἀγγλοὶ τινές, ἐπανεργόμενοι εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐξ
Αὐστραλίας, διῆλθον διὰ τῆς Νεαπόλεως. Ἐν αὐτοῖς δὲ ἦν καὶ ὁ
δημοτικὸς κομικὸς Riguol. Ἀπεράσισαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ
θέατρον τοῦ San-Carlo ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τὴν ἡμέραν ὡς μὴ
δυνάμενοι τὴν ἐσπέραν, ἐν ὧρα παραστάσεως, νὰ πράξωσι τούτο.
Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ δε-
κιμάσωσι καὶ τὴν ἀκουστικὴν αὐτοῦ προσεκάλεσαν τὴν συνο-
δεύοντα αὐτοὺς ὑποκριτὴν νὰ ἀπαγγεῖλῃ τι. Οὗτος ἄνευ πολλῶν
παρακλήσεων ἀπήγγειλεν ἐρωτικὴν ποίημα. Ἄλλ' ὁ διευθυντής
καὶ ὁ διαχειριστής τοῦ θεάτρου ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ διαμαρτυ-
ρηθῶσι, λέγοντες ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἔτυχον τῆς ἀδείας νὰ ἐπισκεφθῶ-
σι τὸ θέατρον οὐχὶ δὲ νὰ ποιήσωσι χρῆσιν αὐτοῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐν
ὄλῃ τῇ ἀπαθείᾳ αὐτῶν ἔδωκαν τῷ διευθυντῇ ἀρκούντως σημα-
τικὴν χρηματικὴν ποσόν, οὗτος δὲ ἐσιώπησεν. Οἴτω τῆς αἰ-
θουσίας ἐνακισθείσης ὁ Riguol μετὰ ψυχροῦ φλέγματος ἐπα-
νέλαθε τὸ ποίημα αὐτοῦ.

— Τὸ Ἐλεύθερον-Θέατρον ἐν Παρισίῳ προῦκειτο νὰ ἀναβι-
θάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ τῇ 17)29 μαΐου δράμα πεντάπρα-
κτον τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Gerhart Hauptmann. Ὁ ποιητὴς
μετέβη εἰς Παρισίους ὅπως διευθύνῃ τὰς δοκιμασίας τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

— Ἐν τοῖς γερμανικοῖς θεάτροις νέα ἔργα ἀνεβιβάσθησαν
κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας:

Ἐν Βεϊμάρῃ, μέγα μελόδραμα ἐπιγραφόμενον *Hiarné*, ποιη-
θὲν ὑπὸ γυναικός, τῆς κυρίας Ingeborg von Bronsart, ἣτις
κατὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως προσεκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐν Erbezeld, τὸ δημοκριτικὸν θέατρον παρέστησε μελό-
δραμα τετράπρακτον ἐπιγραφόμενον *Ingo*. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη
ὑπὸ τοῦ Schœnbeck ἔκ τινος μυθιστορίας ἐπιγραφομένης: Οἱ
πρόγονοι. Τὸ ἔργον ἐχειροκροτήθη λίαν.

Ἐν Graätz, ὁ τῆς μουσουργίας Liegmund von Hausse-
ger ἔδωκε λυρικὸν δράμα ἐπιγραφόμενον *Helfried*.

Τέλος ἐν Karlsruhe πολλὰ τὰ καλὰ λέγονται περὶ ἔργου
μήπω μὲν διδασθέντος, ἀλλ' ὅπερ γυμνάζονται ἀπὸ ἡμερῶν. Τὸ
πρωταγωνιστῶν πρόσωπον ὑποδύθηται αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ
μουσουργοῦ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐν Ἑλλάδι κατάστασις, καίπερ ὡς πρὸς τὴν
τιμὴν τῶν ἐλληνικῶν ἀξίῶν μικρὸν τι βελτιωθεῖσα,
διατελεῖ ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὰ ἄλλα σημείῳ παρὰ τὰς
ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ἃς καταβάλλει τὸ ὑ-
πουργεῖον Σωτηροπούλου-Ράλλη πρὸς ἐγκαιρον καὶ
ἄνευ νέου ἐσωτερικοῦ οικονομικοῦ κλονισμοῦ ἀπό-
τισιν τῶν ληξιπροθέσμων ὀφειλῶν τοῦ κράτους πρὸς
τοὺς πιστωτὰς αὐτοῦ. — Ἡ βραδύτης αὕτη τῆς καρ-
ποφορίας τῶν κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν ὀφείλεται
ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐκτάκτους
δυσχερεῖς περιστάσεις, εἰς τὸ μονονομικὸ ἀδιέξοδον,
ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἡ ἐνεστῶσα κυβέρνησις ἐκλήθη ὑπὸ
τοῦ βασιλέως ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν χώραν ἐκ κλίμα-
θμος πρὸς τὴν ἀλήθειαν θὰ διεπραττόμεν, εἰ μὴ αὐ-
θις ἐπανελαμβάνομεν ὅτι μεγάλῃ τὴν ἐπὶ τῇ παρα-
τάσει τῆς κρίσεως ταύτης εὐθύνην φέρουσιν ἅπασαι
αἱ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀποχρώσεις, ἀλλὰ μὲν πει-
σιμῶως καὶ ἀκαιρῶς ἀπαιτοῦσαι τὴν ἀγκυλοσύνην τῆς
Βουλῆς — καὶ λυπούμεθα καιρῶς ὅτι τοῦ δόγματος
τούτου, μόνον νέαν ὑπουργικὴν κρίσιν καὶ κατ' ἀκο-
λουθίαν νέα οικονομικὰ ναυάγια δυναμένου νὰ παρα-
γάγῃ, κήρυξ διαπύσιος παρέρχεται ἡ μερίς ἐκείνη,
ἐφ' ἧς πάντοτε αἱ κράτισται τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων
ἐστηρίζθησαν — ἀλλὰ δὲ — ὡς πράττει τὸ ὑπὸ τὸν
κ. Δηλιγιάννην κόμμα — ἀρκοῦμεθα εἰς προμαν-
τεῖαν ἀποτυχίας ἀφεύκτου, καὶ ἄλλαι ἐξακολουθοῦ-
σαι νὰ προβάλλωσι ποικιλοτρόπως ἠμφισβημένον τὸ
φάσμα τῆς χρεωκοπίας ὡς μόνην προσφυγῆν. — Καὶ
ὀλεθρία μὲν πρὸς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ τόπου,
ὅπερ εὐθαρσῶς ἀνέλαβαν ἡ παρούσα κυβέρνησις,
εἶνε ἡ πολιτεία τῶν δύο μεγάλων ἀντιπολιτευτικῶν
μεριδῶν, παρὰ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὁποίων ἐδι-
καιούμεθα νὰ προσδοκῶμεν ὑποστήριξιν μᾶλλον τοῦ
ὑπουργεῖου ἢ ὑπὸ τοῦ κόμματος ὅμως τῶν κκ. Κων-
σταντοπούλου καὶ Καραπάνου ἐξακολουθεῖσιν εἰς
ἐξευτελισμῶν τῶν οικονομικῶν δυνάμεων τῆς χώρας,
φανατικῶς παρισταμένῃς ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀναποδρά-
στως πρὸς τὴν ἀβυσσον τῆς ἀτιμώσεως χωροῦσης,
ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον πρόβλημα ἐν τῇ ἐξευρέσει τοῦ
τρόπου τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ δυσχεροῦς τούτου καθή-
κοντος καὶ ἀποφαίνει τοὺς ὀνομασθέντας πολιτευ-
τὰς τοῦτ' αὐτὸ ἐχθροὺς τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρί-
δος. — Καὶ ταῦτα χάριν τῆς καταχούσης, φαίνεται,
αὐτοῦ ἀνράτου φιλαρχίας, χάριν φιλοδοξίας ἐπισκο-
τούσης τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιτροπέουσιν αὐ-
τοῖς νὰ διιδῶσιν ὅτι δόξα, ἢν ἠδύνατο νὰ πορίσῃ
αὐτοῖς ἡ δι' ἀτιμώσεως τῆς χώρας σημειωθησομένη
ἀρχὴ αὐτῶν — εἰ ποτε κακῆ μοῖρα κατίσχυον τὰ ἀν-
τεθνικὰ αὐτῶν δόγματα καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι, ὡς
ἐπιδιδώκουσι, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ χρεωκοπικοῦ πρό-
γράμματος αὐτῶν —, εἶνε ἡ αἰσχροτάτη τῶν ἀδοξιών.
εἶνε κλιεῖ μᾶλλον τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν βίου, ἢν
προσηύσαν μὲν ἦσαν ἑαυτοῖς καὶ διὰ μόνων τῶν κη-
ρυγμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν θὰ καθίστων αἰώ-
νιως ἀνεξιτητὸν, ἐὰν ἄνευ τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς
χώρας ὑπέβαλλον ταύτην εἰς τὴν ὑπάτην αὐτῶν
θυσίαν. — Εὐτυχῶς αἱ τελευταῖαι ἐξ Ἀθηνῶν εἰδή-

σεις παρέχουσι πλείστας ἐλπίδας περὶ ἀποτροπῆς
τῆς τῶν αὐτῶν συμφορᾶς. Ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Σω-
τηροπούλου διεξάγει διαπραγματεύσεις σπουδαίας
περὶ συνομολογήσεως δανείου 100 ἑκατομμυρίων ὑπὸ
ὄρους σχετικῶς εὐνοϊκοῦς, ἐπιτρέποντας δὲ τὴν
προϊούσαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν σταθερὰν ἀνόρθωσιν
τῶν οικονομικῶν πραγμάτων τοῦ κράτους. Ἄν πράγ-
ματι κατορθώσῃ νὰ διεκπερατώσῃ τὴν ἐπιχειρησὶν
ταύτην, ἔσται ἀναντηρῶτως ἀξία πανελληνίου εὐ-
γνωμοσύνης.

Ἡ βουλγαρικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἐπέρανε τὰς ἐργα-
σίας αὐτῆς ἐν Τυρνόβῳ, ἀσυζητησί δὲ καὶ παμπη-
φεὶ κυρώσασα τὰς ὑπὸ τῆς Σοβράνιε ἐπεψηφισμένας
τροποποιήσεις τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου τῆς ἡ-
γεμονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ αἴρεται ὁ ὅρος τῆς ὑπο-
χρεωτικῆς εἰς τὸ ἐθνικὸν θεροσκευτικὸν δόγμα ἀνα-
τροπῆς τῶν τέκνων τοῦ ἡγεμόνος, ἀπαξ ἔτι ἀπέδει-
ξεν οἷαν ἄμαχον δύναμιν ἀσκει ὁ τοῦ προῖγκιππος
Φερδινάνδου πρωθυπουργός, θριαμβὸν ἀληθῆ, ἀλλ'
ἀξίλον βεβαίως, καταγαγὼν κατὰ τοῦ θεροσκευτικοῦ
τῆς χώρας φρονήματος. — Κατ' ἀτυχίαν ὅμως αὐτοῦ
δὲν φαίνεται ὅτι δυναθῆσεται ἐπὶ πολὺ ἔτι ν' ἀπο-
λαύσῃ ἀπεριόριστος τῶν καρπῶν τῆς αὐταρχικῆς
αὐτοῦ πολιτικῆς. Ἡ μεγάλη τοῦ Βορῶ Δύναμις,
ἀνοχὴν θαυμασμοῦ ἀξίαν ἐπιδεξαμένη μέχρι τοῦδε,
καίτοι οἱ ἐν Σοφίᾳ ἐπὶ μακρὰ ἦδη ἔτη ἀπὸ ἀνευλα-
θείας εἰς ἀνευλάβειαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπὸ ἀθετή-
σεως εἰς ἀθέτησιν τῶν διεθνῶν αὐτῶν ἀποχρεώσεων
ἐχώρησαν, δὲν ἠδύνατο, ὡς εἰκόσ, ν' ἀνάσχηται
μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας καὶ τὰ πρόσφατα κατὰ
θεροσκευτικῶν τοῦ ἔθνους φρονήματος τολμήματα,
ἀγανακτήσασα δὲ εὐλόγως ἡ ἰσχυροτάτη τῶν ὀρθο-
δόξων Δυνάμεων, πρὸ τινος μὲν δι' ἀνακοινωθέντος
ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Πετροπόλεως ἀπε-
δοκίμασε τὴν διαγωγὴν ταύτην τῶν ἀρχόντων τοῦ
ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν πολιτικὸν βίον κλιθέντος λαοῦ
καὶ κατέδειξεν αὐτοῖς τὰ ἐνδεχόμενα ἀποτελέσματα
αὐτῆς, νῦν δὲ παρασκευάζει σχετικὴν πρὸς τὰς συν-
υπογραψάσας τὴν βερολίνοιον συνθήκην Δυνάμεις
διακωινώσιν, ἣτις δύναται μὲν ν' ἀπτηται τοῦ ὄλου
βουλγαρικοῦ ζητήματος, ἀλλ' ἡ ὁποία, εἰδικώτερον
κατὰ τῶν πιθανότατα ἐνδιατρίβουσα εἰς τὸ θερο-
σκευτικὸν μέρος, θὰ ὑπομνήσῃ ταῖς ἐνδιαφερο-
μέταις κυβερνήσει τὰ περὶ τοῦ δόγματος τῆς ἐν Βε-
ρολίῳ ἰδρυθείσης ἡγεμονίας τεθεσπισπισμένα καὶ
θὰ ὑποδεικνύῃ τὰς συνέπειας τῶν ἀλλεπαλλήλων
ὑπὸ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κυβερνούντων ἀθετήσεων τοῦ
διεθνοῦς συμβολαίου, ἐφ' οὗ ἡ ὑπαρξίς τοῦ βουλγα-
ρικοῦ κράτους ἔρειδεται. — Ἡ ἐπικειμένη ἐνέργεια
αὕτη τοῦ ρωσικοῦ ἀνακτοβουλίου σχετίζεται ἰσως,
ὡς ἀναγκαῖον ὡσαύτως ἐπακόλουθον αὐτῆς, πρὸς
μελετωμένην ἀποδημίαν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, εἰς Ρώ-
μην πιθανώτατα, τοῦ ἐνταῦθα ἐδρεύοντος βουλγαροῦ
ἐξάρχου κ. Ίωσήφ, ἐπὶ προσάσει μὲν περιποιήσεως
τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἀποδημοῦντος, σκοποῦντος δὲ κυ-
ρίως, καθ' ἃ οὐκ ἀπιθάνως φέρεται, νὰ διεξαγάγῃ τίς
οἶδε ποίου εἶδους διαπραγματεύσεις σχετικῶς πρὸς
τὴν διὰ τοῦ πρόσφατου προῖγκιπικοῦ συνοικεσίου
ἐγκαινισθείσαν ἐν Βουλγαρίᾳ θεροσκευτικὴν ἐπι-
τροπὴν. — Τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ ἔλειπε μόνον τοῖς Βουλ-
γάροις, μετὰ τὴν ἀπολάκτισιν τοῦ ἔθνους ἐκείνου,

ᾧ ὀφείλουσιν αὐτὴν τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ὑπαρξίαν,
ν' ἀπειπολήσῃσιν καὶ τὸ δόγμα, ὅπερ, ἐξαγαγὼν αὐ-
τοὺς ἀπὸ τῶν τελεμάτων τοῦ Βόλγα καὶ ἀποδύσαν
αὐτοὺς τὴν ταταρικὴν ἀγριότητα, εἰς τάξιν ἀνθρώ-
πων εἰσῆγαγεν.

Οὕτω οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ ταῦ ἀποτελέσματα τῆς
συνεντεύξεως τοῦ νεαροῦ τῆς Σερβίας βασιλέως μετὰ
τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ
καταρθοῦτο ἡ ἐν Βελιγγραδίῳ ἐγκατάστασις τῆς βα-
σιλομήτορος ἄνευ προσβολῆς τῆς φιλοτιμίας αὐτῆς
διὰ τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ ἀναγκαίας παρουσίας ἀνδρῶν,
οἵτινες ἐνεργῶν ὑπεκρίθησαν πρόσωπον κατὰ τὴν
ἀπὸ τοῦ σερβικοῦ ἐδάφους ἐξωσιν αὐτῆς· οὐχ ἥττον
πάντα ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ φρό-
νησις καὶ μετριοπάθεια θὰ κρατήσῃ ἐν ταῖς περὶ
τούτου σκέψεσιν, οὐδὲ στεροθῆσεται ὁ μεῖραξ βασι-
λέως χρῆσμων συμβούλων καὶ συνεργατῶν διὰ μόνον
τὸν λόγον, ὅτι οὗτοι, εἰς σκληρὰν ποτε ἀνάγκην
ὑπέκοντες, ἐπραξαν ὅτι τότε ἀναποδράστως τὸ
συμφέρον τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας τῆς χώρας ἀπῆ-
ται. — Τμηματὰ τινὰ τῆς Σερβίας ὑπέστῃσαν τὴν
λήξασαν ἐβδομάδα νέαν δοκιμασίαν, τὴν ἀπὸ τῶν
πλημμυρίων, αἵτινες σπουδαίας ἐπὶνεγκον εἰς τὰς
παροχούσιους γαίας καὶ κόμας καταστροφᾶς. — Ἀλλὰ
τὸ σπουδαιότατον τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἐν Σερβίᾳ
πολιτικὸν γεγονός εἶνε ἡ ἐκβασις τῶν τῇ παρελ-
θούσῃ τρίτῃ διεξαχθεισῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν.
Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε γνωσθέντα ἀποτελέσματα ὁ
θριαμβὸς τῶν ριζοσπαστικῶν εἶνε πλέον ἢ πλήρης.
Εἷς καὶ μόνος φιλελεύθερος καὶ δέκα προοδευτικοί,
πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἑκατὸν εἴκοσι τρεῖς ἔδραι περιέρ-
χονται εἰς τὴν μερίδα τῶν ριζοσπαστικῶν.

Ἀπὸ τοῦ Αἴμου εἰς τὴν ἄλλην Εὐρώπην τὸ βλέμμα
στρέφοντες, βλέπομεν εὐθύς ἐν ἀρχῇ δράσιν τινὰ ἐν
τῇ αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Βορῶ. Καὶ αἱ μὲν πιθανότατες
προσεχοῦς ἐν Δανίᾳ συνεντεύξεως τοῦ Τῆόρου μετὰ
τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, τούτου σκοποῦντος
κατὰ τὰ γραφέντα νὰ ἐπιζητήσῃ συνεννόσιν τινὰ
περὶ μερικοῦ ἀφοπλισμοῦ, οὗ ἀπόλυτον αἰσθάνεται
τὴν ἀνάγκην ἡ Γερμανία, δὲν διεσκέδασθησαν, καί-
τοι οὐδ' ἠύξῃσαν τὸ ἀγγελμα ὅμως τῆς ὑπὸ τοῦ ρώ-
δου ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν κ. Βιτ ἐκπονήσεως
σχεδίου ἐμπροκίης ρωδογαλλικῆς συμβάσεως ἐπὶ τὸ
σκοπῶ τοῦ ἀπαλλάξαι τὸ ρωσικὸν ἐμπόριον ἀπὸ τοῦ
γερμανικοῦ ζυγοῦ, ἐπακολουθοῦν μάλιστα τῇ ἀπο-
τυχίᾳ τῶν πρὸ τινος κατὰ γερμανικὴν πρωτοβουλίαν
συναφθεισῶν διαπραγματεύσεων Γερμανίας καὶ Ρω-
σίας, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς φαν-
τασθέντας ὅτι δύνανται κατὰ τὰ αὐτοῖς κατὰ και-
ροῦς συμφέροντα ν' ἄγωσι καὶ φέρωσι τὴν ρωσι-
κὴν πολιτικὴν. Ὡς πρὸς τοὺς ἐν Βιέννῃ ἰδίᾳ,
φαίνεται ὅτι ἡ τῶν ἐν Πετροπόλει στάσις πα-
ρομένει οἷα ἦν καὶ πρὸ τῆς διὰ τῆς αὐστριακῆς
πρωτεύουσιν προσφάτου διαβάσεως τοῦ κ. Γίερς.
Κατὰ τὸν ἐν Πετροπόλει ἀνταποκριτὴν τοῦ Λον-
δινείου Χρόνου ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος,
δυσχερῶς πάντοτε ἔχων πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς
δυναδικῆς μοναρχίας, οὐδὲν ὑπέσχετο περὶ συνεν-
τεύξεως μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου, προ-
βάλλεται δὲ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ ρώσου ἀρ-
χιγγραμμάτους ὡς μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν μελέτην οὕτω

σπουδαίων ζητημάτων, οία θὰ ἐθίγοντο ἐν τῇ τῶν δύο αὐτοκρατορῶν συνεντεύξει. Ἐτερον πολιτικῆς σημασίας γεγονός ἐν Ρωσίᾳ ἔχομεν τὴν διαταγὴν τοῦ Τσάρου πρὸς ἐνίσχισιν τοῦ ἐν τῷ Βῆξεινγ στόλου διὰ δύο νέων θωρηκτῶν, καθιστῶντων τὴν ἐν τῇ θαλάσῃ ταύτῃ ναυτικὴν ρωσικὴν δύναμιν πλεον ἢ ἀξιοσέβαστον. — Ἐν Γερμανίᾳ ἐξακολουθεῖ πεισματῶδῃς ὁ προκαταρκτικὸς τῶν ἐκλογῶν ἀγὼν, τὰ ἐκλογικὰ δὲ προγράμματα διαδέχονται ἀλλήλα, πάντα σχεδὸν πόλεμον κηρύττοντα ἐναντίον τῶν στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ κόμματος Καπρίβη· ἐν τούτοις ἡ τοῦ Σόρλεμερ εἰρηοικὴ πρὸς τὸ στρατιωτικὸν νομοσχέδιον προκίρυξις, ἐπιφέρουσα διάσπασιν τοῦ καθολικοῦ Κέντρου, ἀνεπτέρωσε τὰς τέως ἐκλειπτικὰς σχεδὸν ἐλπίδας τῆς ἐπισημῆσεως αὐτοῦ καὶ ἐπέτρεψε τῷ κ. Χουένε νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑποψηφίωσιν αὐτοῦ. — Ἐν Ἀγγλίᾳ φαίνεται ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Γλάδστον ὑποβολὴ καταλόγου παρασημοφοριῶν παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς ἐκδήλωσιν τῆς ὑποτυφούσης μεταξὺ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῆς ἀνάσσης οὐρανοῦς. Ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον τοῦτο ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν μελῶν τοῦ κοινοβουλίου, ἡ ψηφοφορία ὅμως, καθ' ἣν παρὰ τὴν προτέρα ἐδομηκοντάφησιν διὰ πλειονοψηφίας τριάκοντα τριῶν μόνον ψήφων ἀπερρίθη ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τοῦ τρίτου άρθρου τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου πρότασις, ψηφοφορία, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς εἰκός, εὐφροσύνως ἐπεκροτήθη ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς σημεῖον μειώσεως τῆς κυβερνητικῆς πλειονοψηφίας, ἀποδεικνύει ἀναμφιβόλως ἀλλοιωσὶν τινα τῆς κοινοβουλευτικῆς δυνάμεως τοῦ κ. Γλάδστον. Καὶ δὲν φοβούμεθα μὲν μὴ ἡ τροπὴ αὕτη, ἥτις ἄλλως τε δύναται νὰ εἶνε παροδική, ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τύχης τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας, εὐχόμεθα δὲ μόνον ὅπως ἡ ἀποδῆ ἀρχὴ ἐκτραχύνσῃ τὸ ὄργανο, ὃς ἐκδηλωθῆσεται μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας πιθανωτάτην ἀπόρριψιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νομοσχεδίου. — Ἡ πρὸς τοὺς προέδρους τῶν ἀντιπροσωπειῶν ἀντιφώνησις τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, οὐδὲν ἄλλο ἐνέχουσα κατ' οὐσίαν ἢ παρόρμησιν εἰς νέας στρατιωτικὰς δαπάνας, ἀπέδειξεν αὐτῆς τὴν Αὐστροουγγαρίαν ἐγγιμένουσαν ἐν τῇ ὀλεθρῇ πολιτικῇ τῆς ἐνόπλου εἰρήνης. Παρεστηθῆν οὐκ ἴστων ὅτι οὐδεὶς ἐν αὐτῇ λόγος ἐγένετο οὔτε περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας, οὔτε περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Αἴμου. Τὴν πρώτην ἐλλειψίν, μὴ ἄσχετον πιθανῶς πρὸς δηλώσεις τινὰς γενομένας πρὸ τινος χρόνου ὑπὸ τοῦ κόμματος Καπρίβη περὶ ἐξασθενήσεως τοῦ συμμαχικοῦ γοήτρου ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ, ὁ κυβερνητικὸς τοῦ δυναστικοῦ κράτους τύπος ἐπειράθη νὰ αἰτιολογήσῃ διὰ τοῦ ἀμφιβόλου πειστικότητος ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἡ Εὐρώπη κατενόουσα ἴδεν τὸν εἰρηνικὸν σκοπὸν τῆς συμμαχίας καὶ οὐδεμίαν εἶχε κρείαν νεωτέρων περὶ αὐτοῦ δηλώσεων, τὴν δευτέραν δὲ ἰκανῶς ἐξηγοῦσι τὰ ἐν τῷ περὶ Βουλγαρίας προτέρῳ λόγῳ εἰρημένα ἡμῖν, δεκνύοντα ὅτι τὰ ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ πράγματα δὲν παρεῖχον ἀφορμὴν εἰς διθυράμβους. Ὅπως ὀλίποτε ἐλπίζομεν ὅτι ἡ τοῦ κόμματος Καπρίβη ἐκθεσίς πρὸς τὴν οὐγγρικὴν κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν εἶσται πλουσιωτέρα εἰς δηλώσεις ὡς πρὸς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ πολιτικὴ τῆς Αὐστροουγ-

γαρίας προσβλέπει τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα. — Τὸ ἀνασχηματισθὲν ὑπουργεῖον Γιολλίττη, καίτοι διὰ ψήφων 227 κατὰ 72 ἐψηφίσθη ἡ περὶ ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτὸ πρότασις τοῦ κ. Φόρτη, διανύει αὐτῆς στιγμῆς ἀγωνίας. Ὁ ἰταλικὸς ἰδιὸς παναριστικὸς, δεινῶν τὰς ἀπὸ τῆς ἄλλης καταστάσεως δυσχερείας, ἤρξατο γινόμενος αὐτῷ ἀπειλητικώτερος, ἰσως αὐτῷ ἐκπλήξῃσι παρασκευάζων, μέλλων δὲ νὰ παράσῃ νέα ὄπλα τοῖς περὶ τοὺς κκ. Ρουδίνην, Κριστίνην καὶ Ζαναρδέλλαν, μάλιστα δὲ Ζαναρδέλλαν, ἀντιπάλους αὐτοῦ.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Κατὰ τὰς ἐκ Δελφῶν πληροφορίας, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα αὐτῆ κεφαλὴ τοῦ Ἀπόλλωνος εἶνε σπουδαιότατον εἶρημα ὑπὸ πλάταν ἔσοφιν. Πρὸς τούτοις ἀνεκαλύφθησαν ἐν Δελφοῖς κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας καὶ εἴκοσιν ἐπιγραφαί, αἱ τινὲς εἰσι ψηφίσματα προξενικὰ καὶ πράξεις ἀπελευθερώσεως δούλων.

— Τῇ 13/25 ἰσταμένου προῖκετο νὰ πανηγυρισθῇ ἐν Βεῖμαρ ἡ εἰταιρεία τοῦ Γέθου, καθ' ἣν πολλὰ περὶ τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ προῖκετο νὰ λεχθῶσιν.

— Ἐν Ἀλατῆ σαφῆ ἐπιτροπὴ ἀσχολεῖται περὶ τὴν συλλογὴν τῶν στοιχείων μεγάλου λεξικοῦ τῶν ἀλασκινῶν ἰδιωμάτων, ὑπὲρ οὗ ἀναγράφεται ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν πίστωσις ἐν τῷ προπολογισμῷ.

— Ἀγγέλλεται ὅτι ἡ οἰκία, ἣν ὁ Κάντιος κατέχει ἐν Κανισβέργη, κατηράσθη, διετηρήθη δὲ μόνη ἡ θύρα, ἥτις οὐδαμῶς μετεβλήθη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

— Ὁ κ. Swinburne, ἄλλοτε ὀρμητικὸς φιλελεύθερος, ἀπέβη τῷ χρόνῳ ὁ συντηρητικώτατος πάντων. Οὗτος ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἰδίῃ, λίαν μετρίαν μὲν ἀλλὰ ἐξήγως ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἰρλανδίας συνηγοροῦσαν. Ἡ Ἰρλανδία, κατὰ τὸν Swinburne, θὰ ἐκπέσῃ χωριζομένη τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἐνωσις εἰς ἐν βασιλεῖον τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας, ἐστὶν ἐνωσις ἀνεγκαιαία. Ἡ ἐνωτικὴ αὕτη προκήρυξις τοῦ γηραιῦ ποιητοῦ θὰ καταστήσῃ δυσχερεστέρην τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ ὡς δαφνηφόρου (leureat) ἐπὶ ὑπουργεῖου, οἷον τὸ τοῦ Γλάδστον.

— Ὁ κ. A. I. Drummond μελετῶν τὰ ἄνθη τοῦ Καναδά ὑπὸ τὴν ἔσοφιν τῶν σχέσεων τῶν χρωμάτων πρὸς τὰς ὄρας τοῦ ἔτους δείκνυσιν ὅτι οἱ μήνες τοῦ ἔαρος μέχρι τοῦ ἰουλίου παρέχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθη λευκοῦ χρώματος, κατὰ ἰούλιον δὲ καὶ αὐγουστον κρατεῖ τὸ κίτρινον χρῶμα καὶ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον καὶ ὀκτώβριον τὸ κυανῶν καὶ τὸ πορφυροῦν. Αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς, περὶ Καναδά ἐνωρεῖται.

— Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις ἔγνω νὰ ἰδρύσῃ ἐν τοῖς διαφόροις Πανεπιστημίσις τῆς αὐτοκρατορίας εἰδικὴν ἔδραν τῆς δημόσιας μουσικῆς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐν ταῖς ρωσικαῖς ἐπαρχίαις πλοῦτος τοπικῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν ὑπάρχει. Οἱ τὴν ἰδρυθησομένην ἔδραν κατέχοντες θὰ συλλέξωσι καὶ μελετήσωσι τὰ ἄσματα ταῦτα, ἀναζητοῦντες κατὰ τὸ ἐνὶ τῶν χρόνων καὶ τὰς περιστάσεις καθ' ὃν παρήχθησαν.

— Ἐξετέθη ἐν Λονδίῳ συλλογὴ ἔργων γραφέντων ὑπὸ γυ-

ναϊκῶν. Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἔργων τούτων ἐστὶ πραγματεία περὶ θήρας, ἀναφερομένη εἰς τὸν ΙΑ' αἰῶνα καὶ ἀνήκουσα εἰς κυρίαν ἐπικαλουμένην Juliana Berners ἢ Barnes. Πάντα τὰ ἔργα ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ συλλογὴ πρὸς τὴν μέγιστον ἐπεδέξαστο ἐνδιαφέρον τὸ ὄρατον φύλλον τοῦ Λονδίνου, ἐκτίθενται ἤδη ἐν Σικάγῳ.

— Ἐποικήθησαν ἐν Λονδίῳ ἀτόγραφα τοῦ Βύρωνος, τοῦ Shelly, τοῦ Dickens, τοῦ Tennyson καὶ ἄλλων. Τὸ μάλλον ἐνδιαφέρον ἐξ αὐτῶν ἐστὶν ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Ἐλισάβετ Browning, ὃς ἦς ἡ εὐγενὴς αὕτη ποιήτρια ἐκφράζει τὴν θαυμασὴν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Βύρωνος.

— Ἐξετέθη ἄρτι ὑπὸ Ἑρρίκου Francolette, καθηγητοῦ τοῦ ἐν Λιέγη Πανεπιστημίου, σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Ἀθηναίου Ἀστεως καὶ ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ Κλεισθέους». Παρίσις, Βρυξέλλαι, 8ον σελ. 127.

— Νεκρὸς Ἀμερικανὸς ἰατρὸς ἠβέλησε νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινον ἐκατὴν τῶν σχολικῶν αὐτοῦ συνδέλων. Ἔγνω δὲ ὅτι τριάκοντα μόνον ἐξασκοῦσι τὴν ἐπιστήμην, οἱ δ' ἄλλοι ἠκολούθησαν ἑτέροις ἐπαγγελλομένοις ἐνεκα ἀποροητεύσεως ἢ ἀνεπιτυχίῳ.

— Ἀπὸ δέκα μηνῶν ἡ χολέρα οὐδαμῶς ἐπαύσατο μαστιῶσαι τὴν Περσίαν. Καθὰ φέρεται ἠριθμήσε περὶ τὰς 100,000 θύματα ἐπὶ πληθυσμοῦ πέντε καὶ ἡμίσεως ἑκατομμ. κατοίκων· ἦτοι ἓνα θάνατον ἐπὶ 55 κατοίκων.

— Ἐγράφη ἐν τῷ Globus ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Χρηστοφῶρου Κολόμβου δὲν ὑπερέβη τὰς 36,000 φρ. Ἡ ἐτησίαι μισθολογίαι τοῦ Κολόμβου δὲν ὑπερέβαινε τὰ 1600 φρ., ἡ δὲ τῶν δύο πλικάρχων τὰ 960 φρ.

— Ὁ λόρδος Tennyson, ὁ οὗτος δηλαδὴ τοῦ δαφνηφόρου ποιητοῦ, ἐκτίησαστο ἐνθῆμιον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λίαν ἐνδιαφέρον. Τὸ ἐνθῆμιον τοῦτο εἶνε τὸ χειρόγραφον τοῦ πρώτου τόμου τῶν ποιημάτων, ἅπερ ὁ Tennyson καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔδοικαν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ποιήματα τῶν δύο ἀδελφῶν». Οἱ νεκροὶ τότε ποιηταὶ παρεχώρησαν τὸ ἔργον αὐτῶν εἰς ἐκδότην ἀντὶ 625 φρ. Τὸ πρωτότυπον χειρόγραφον πωληθὲν πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπήνεγκε φρ. 12,000.

— Ἰατρὸς τις ἐποίησαστο ἐσχάτως διάλεξιν κατὰ τῆς μουσικῆς, θεωροῦν αὐτὴν οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἕλαττον ἢ ὡς ψυχροφόρον, ἐπιφέρουσαν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ὡς τὰ μάλιστα ἐλλεινὰ ποιήματα, τὰ μάλιστα πραγματικὰ μυθιστορήματα, τὰ μάλιστα ελαφρὰ δραματικὰ ἔργα. Κατέστρεψε δὲ τὴν διάλεξιν αὐτοῦ φωνήσας A bas la musique. Πῶς ὅμως δὲν ἐφώνησεν τις καὶ «Κάτω οἱ τρελλοί», τοῦτο ἐξήγεται διότι τὸ πρῶτον συνέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐξ ἧς τὰ τοιαῦτα πάντοτε προέρχονται.

— Τὰ ἔθνη καὶ μουσεῖα τῆς Γαλλίας ἔτυγον τῆς ἀδείας νὰ δεχθῶσι διάφορα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἐν οἷς καὶ τινὰ ἐλληρικῆς καὶ βυζαντινῆς τέχνης δωροῦμενα ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα κ. Sorliu-Dorigny, ἀγνωστοῦ τοῦ εὐρεθέντος.

— Τὸ Agriculturist τῆς Φλωρίδος λέγει ὅτι καρφάνοντες καρφίαι εἰς τοὺς καρμούς τῶν ὀπωροφόρων δένδρων προλαχθάνομεν τὴν προσβολὴν τῶν κορυμῶν καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶν σκολήκων, τὸ δὲ Fruit trade journal τῆς Νέας Ἰόρκης βεβαιεῖ τὸ γεγονός καὶ προσθεῖται ὅτι δένον τοῦτο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ σιδήρου (π) τῶν χυμῶν τοῦ δένδρου, ἐν τῷ

ὅποιῳ οὕτω ἀναπτύσσεται καὶ κυκλοφορεῖ ἁμμωνία. Συμβουλεύει δὲ νὰ ἐμπήγνυται εἰς ἕκαστον δένδρον ἡμίσεια δωδεκάς καρφίων ἢ ἐπιτυχία οὔτω εἶνε πλήρης (ἐκ τῆς Revue des Sciences naturelles appliquees). — Ἡ σπουδαιότης τῶν περιδοκῶν συγγραμμάτων, αἵτινα ἀναφέρουσι τὴν μέθοδον ταύτην ἐνθαρρύνει ἡμᾶς νὰ συμβουλευσώμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσττας νὰ δοκιμάσωσιν αὐτήν.

— Τὰ χρυσάνθεμα (ἀϊδημητριατικά) εἶνε τὰ ἀνοθοφόρα φυτὰ τοῦ συρμοῦ. Πέρουσιν ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρὴς τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην εἰσαγωγῆς αὐτῶν. Πάντες οἱ ἀνοθοκῶμοι καταγίνονται διαρκῶς νὰ παραγάγωσι νέας ποικιλίας. Τῷ 1890 ἑκατορθώθη ἡ ἀπόκτησις χρυσανθέμου μετὰ πρασίνων ἀνθέων. Ἐφέτος ἀγγέλλεται ὅτι ἐν Ἀμερικῇ παρήχθη χρυσάνθεμον μετ' ἀνθέων μελαίνων (the black gem) — χρῶμα σπανιώτατον εἰς τὰ ἄνθη ἐν γένει.

— Κάτοικος τῆς Ontfield τῆς Ἰρλανδίας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους ἀατρεῖ ἐν κλωβῷ χελιδόνα ζωηροτάτην, ψάλλουσαν καὶ τρεφόμενην δι' ὄμου κρέατος καὶ βεβρασμένων ὄσων. Συλλαβὼν αὐτὴν νεοτάτην, κατώρθωσε νὰ ἀναθρέψῃ αὐτὴν ἐντὸς κλωβοῦ ἔνθα τὸ πτηνὸν τοῦτο οὐδαμῶς φαίνεται στενοχωρούμενον.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον Report of the Depertmantal committee appointed by the board of agriculture to inquire into a plague of field voles in Scotland, (London 1893) ἐδημοσιεύθη ἡ ἐκθεσίς τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ὀρθοίσεως ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Γεωργίας πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀφορώντων τὴν εἰσβολὴν τῶν ἀρουραίων ἐν Σκωτίᾳ, ἐν ἧ ἔχθεσι ἀναγράφονται καὶ τὰ κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εἰς Θεσσαλίαν πρὸς ἐξακρίθωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κατὰ τῶν ἀρουραίων ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου Λέφφλερ.

— Τῷ 1892 εἰσέπραξεν ἡ Γαλλία ἐκ φόρων ποτῶν φράγκα 470,053,325. Ἦται ἐκ φόρων οἰνοπνευμάτων φρ. 288,053,325. ἐκ φόρων οἴνων φρ. 142,468,806, ἐκ φόρων ζύθου φρ. 23,961,754 καὶ ἐκ φόρων μελίτου φρ. 12,866,370.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 22 Μαΐου.

Ζωογόνος αἰσιοδοξίας ἄνεμος ἔπνεε καθ' ὅλην τὴν εβδομάδα ταύτην. Ἀψ' ἐνός ἢ αὐστραλιανῆ κρίσεως φαίνεται ἐντελῶς λήξασα. Ὁ ἐκ τῶν ἀπωτάτων χωρῶν τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ἐπελθὼν καταστρεπτικὸς τυφὼν κατέπαυσε, μόνον δὲ τὰ πολυάριθμα ναυάγια ἐπιπλέουσιν ἐπὶ τοῦ γαληνιαίου νῦν ὠκεανοῦ. Ἡ τρομερὰ καταιγὶς ἢ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας πλῆξασαν τὴν μεγάλην ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου ἤρξατο λησιμονομένη, μίαν ἡμέραν, τὴν καταστρεπτικώτεραν πασῶν ἀφείσα ἀξιοσημειώτων, τὴν τετάρτην

17ην μαΐου, ἢν μαύρην αὐστραλιανὴν τε-
τάρτην ἀπεκάλεσαν οἱ Ἄγγλοι, ὡς ἀπεκάλεσαν
ἄλλοτε μαύρην παρασκευὴν τὴν τῆς 11ης
μαΐου 1866. Ἦδὴ ὁ οικονομικὸς κόσμος ἤρξατο ἀνα-
πνεύων. Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, τὰ φοβοποιὰ καὶ ἀ-
συνειδήτα πνεύματα τὰ, ὡς σαρκοφάγα ὄρνεα, ἐνε-
δρεῖοντα ἐν τοιαύταις καταστροφαῖς, ἤρξαντο ἀπο-
συρόμενα, σχετικῆ δὲ γαλήνη ἐπῆλθεν ἐν πασὶ τοῖς
εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις, τὰ ὅποια ἀείποτε εἰς
τὴν μεγάλην καὶ παγκόσμιον ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου
ἀποβλέπουσι, καὶ ταύτης παρακολουθοῦσι τοὺς παλ-
μοὺς. Ἄφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἐξ Ἀθηνῶν πληροφορίες πα-
ρεῖχον τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ περὶ τοῦ δανείου διαπραγ-
ματεύσεις ἐμελλον νὰ καταλήξωσιν εἰς αἰσίον ἀπο-
τέλεσμα, ἐξασφαλίζομένης μὲν τῆς πληρωμῆς τῶν
τοκομεριδίων, τιθεμένων δὲ τῶν βάσεων ὀριστικῆς
διακανονίσεως τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος. Ἐκ τού-
του ἀνατίμησις πέντε ὄλων μονάδων ἐγένετο ἐν Εὐ-
ρώπῃ εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρεώγραφα, τὸ συνάλλαγμα ἐν
Ἀθήναις ὑπετιμήθη ἀπὸ 180 εἰς 150, ἐνταῦθα δὲ
τῶν μὲν Λαυριῶν ἡ τιμὴ ἀπὸ 48 ἐβῆσε μέχρις 60,
τῶν δὲ λοχειοφύρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπε-
ζῆς ἀπὸ 348 ἀνῆλθε μέχρι 385, γνωσίου γενομένου
ὅτι ὁ ἐνταῦθα τραπεζιτικὸς οἶκος Ζαοῖφ, ἀντι-
πρόσωπος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἔλαβε παρ' αὐτῆς
ἐντολὴν νὰ δηλώσῃ ἀπὸ τοῦδε εἰς τοὺς ἐνδιαφερο-
μένους, ὅτι τὸ τοκομερίδιον τοῦ ἰουλίου καὶ αἱ κλη-
ρωθισόμενα ὁμολογία πληρωθήσονται εἰς χρυσὸν
ἐμπροθέσμως, ὡς πάντοτε. Συγχρόνως τὰ χρήματα
καθίσταντο ἀφθονώτερα ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀγο-
ραῖς, ἢ ἀγγλικῆς Τράπεζα δὲν νῦξησε τὸν τόκον τῆς
προεξοφλήσεως, ἢ μινιαία ἐκκαθάρισις ἐγένετο παν-
ταχοῦ ὁμαλῆ ἐλαττωθεῖσης τῆς προσφορᾶς τῶν τί-
τλων συνελπὼς δὲ καὶ τοῦ γερσῆ, καὶ ἐν γένει ἡ ἀνα-
θήρησις ἔλαβε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ζωηρό-
τερον χαρακτῆρα, ἐκδηλωθεῖσα δι' ἀνατιμήσεως
πάντων μὲν τῶν χρεωγράφων ἰδία δὲ τῶν τουρκικῶν
καὶ τῶν αἰγυπτιακῶν, τὰ ὅποια ἐκ τῶν ἀσφαλίστα-
των θεωρούμενα παρακολουθοῦσι τὴν ὑψῶσιν τοῦ
ἀγγλικοῦ Παγίου καὶ τῆς γαλλικῆς ράντ, ἐξ ὧν ἐκεῖ-
νο μὲν ἐγγίξει εἰς τὸ ἄρτιον, αὐτὴ δὲ πρώτην φοράν
μετὰ τὴν παναμαϊαν κρίσιν ὑπερέβη τὰ 98. Τοῦ Γε-
νικοῦ Χρέους ἡ σειρά D ἐτιμᾶτο χθὲς ἐν μὲν Λονδίνο
21,75, ἐν δὲ Παρισίοις 22, ἐνταῦθα δὲ πρόβη μὲν
μέχρις 24,7, ἀλλ' ἐκλείδεν 24,4, μικρᾶς ἐπελθούσης
χαλαρώσεως, ἕνεκα τῆς δυσἀρεστοῦ τροπῆς ἣν φαί-
νονται λαμβάνουσαι αἱ περὶ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ δα-
νείου διαπραγματεύσεις, καὶ τῆς ἐκ τούτου νέας
ὀπισθοδρομήσεως τῆς τιμῆς τῶν ἑλλ. χρεωγρά-
φων. Περὶ τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ δανείου τού-
του καὶ τῶν ὄρων αὐτοῦ οὐδὲν σαφῶς ἠδυνήθημεν
νὰ ἀντιληφθῶμεν καὶ οὐδεμίαν ἀσφαλῆ πληροφο-
ρίαν ἔχομεν. Αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες δεικνύουσι
μὲν πλήρη ἀληθῶς αἰσιοδοξίαν, ἀλλ' οὐδὲν λέγου-
σιν ἡμῖν ὀριστικόν, οὐδὲν βέβαιον. Διὸ καὶ ἡμεῖς
ἀδυνατοῦντες νὰ μορφώσωμεν ἐκ τῶν λεγομένων
καὶ γραφομένων ἀσφαλῆ κρίσιν, ἀποφεύγομεν τὸ γε-
νὴν νὰ ἐκθέσωμεν ἰδίαν γνώμην ἐπὶ τοῦ σχεδίου ἢ
τῶν σχεδίων τῆς νέας κυβερνήσεως.

Νέαν καὶ ἀπότομον ὑποτίμησιν ὑπέστησαν χθὲς
τὰ ἑλληνικὰ χρεώγραφα σημεῖόμενα τὸ μὲν Πάγιον

35, τὸ δὲ Μονοπώλιον 48, τὰ δὲ δάνεια τοῦ 1881
καὶ 1884 49,50 Ἡ αἰφνιδία αὕτη ὑποτιμήσις
ὀφείλεται ἐν μέρει μὲν εἰς τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκ προ-
θέσεως ἰσως κακοβούλου τηλεγραφείδων εἰδησίῃ ὅτι
προσέκοιψαν αἱ περὶ τοῦ νέου δανείου διαπραγματεύ-
σεις, ἐν μέρει δὲ εἰς μεγάλας καταναγκαστικὰς πω-
λήσεις. Νεώτεροι πληροφορίες βεβαιοῦσιν ὅτι αἱ ἐλ-
πίδες δὲν ἐξέλιπον.

N. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Ο ΚΑΡ-
ΔΙΝΑΙΣ εὐθύνας, ὡς πολιτικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡγήται,
ἢ ἱστορία δίδοντες, ὑπὸ Νικηφόρου, ἀρχιεπισκόπου πρώην
Πατρῶν (τοῦ Καλογεῖ). Ἀθήνησι, τύποις Ἀδελφῶν Περρῆ,
1893. 8ον, 1-135.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι
τῆς καταλύσεως τῆς δυτικῆς αὐτοκρατορίας μετ' εἰκόμων, ὑπὸ
Φραγκίσκου Βερτολίνη, καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν τῷ πανεπι-
στημίῳ Βονωνίας, μεταφρασθεῖσα μετὰ προσθηκῶν καὶ βελτιώ-
σεων ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου, καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν τῷ πα-
νεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, 1893. Ἐξέδοθη τὸ 9ον
τεῦχος. Τιμ. ὀρ. 1,50. Τὸ 10ον τεῦχος ἐκδοθήσεται τῇ 1η
ἰουνίου.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ πρακτικῶν γνώσεων,
περιλαμβάνον Ἀστρονομίαν, Χημίαν, Οἰκιακὴν Οἰκονομίαν,
ΐατρικὴν, Μετεωρολογίαν, Κηπουρικὴν, Κτηνιατρικὴν, Δει-
δροκομίαν, Γεωργίαν, Ζωολογίαν κλπ. κλπ. συγγραφεὺν ἐπὶ τῇ
βάσει τοῦ μεγάλου Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ Larousse, τῆς
Ἐγκυκλοπαιδείας Jules Trousset καὶ διαφόρων ἄλλων συγ-
γραμμάτων. Ἐπιμελεῖα Κωνστ. Μητσοπούλου, καθηγητοῦ ἐν
τῷ Ἀθηνῆσι πανεπιστημίῳ. Ἐκδότης Γ. Φέξης. Ἀθήνησι.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, περιοδικὸν σύγγραμμα τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμο-
νόμου συλλόγου, κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον. Διευθυνταὶ Χαράλαμ-
πος Ἄννης ἐν Ἀθήναις, Χριστοφόρος Σαμαρτσίδης ἐν Κων-
σταντινουπόλει. Τόμος ΙΕ', φυλλάδιον 8ον. Ἀπρίλιος. Περιε-
χόμενα. — Ἀλεξ. Καράλη, Χῖτος καὶ Χῖται. — Α. Τρυλιαν-
τόνη, Τὸ κελλὶ τοῦ χητικασμένου. — Κας, Σημειώσεις περὶ
Ἰαπωνίας ἑλληνοῦ ταξιδιωτοῦ. — Β. Μ. Α., Καππαδοκικὰ.
Περιγραφὴ γεωγραφικῆ, στατιστικῆ, ἐκπαιδευτικῆ, ἐμπορικῆ,
ἐκκλησιαστικῆ τῆς μητροπόλεως Καισαρείας. — Γ. Ι. Καλαϊτά-
κη, Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Λάμπας ἢ Ἀργυρουπόλεως. — Πλάτων
Δρακοῦλη, Ἀνατομία τῶν πιθήκων. — Ἀντώνιος Ρουθι-
στάιν. — Κ. Νεστορίδου, Παροιμίαι καὶ παροιμιώδεις φράσαι
ἀνέκδοτοι. — Νέα βιβλία.

Ὁ ἐπιπένης ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

<p>NORTH BRITISH & MERCANTILE (Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809 Κεφάλαιον Α. Στ. 8,000,000 Ἀποθεμ. " 10,695,969 Ἐτησία πρόσδος τῷ 1891 Α. Στ. 4,056,900</p>	<p>ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D'ASSURANCES) κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς. <i>Ἡ ἐταιρεία αὐτὴ ἀσφαλίζει ὅσον ὅπου κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς κτίρια, ἱππία, ἐπιπλοῦματα κτλ. εἰς μετρίωτάς τιμὰς.</i> Ταξεῖα καὶ ἐλευθέρια πληρωμῆ τῶν ζημιῶν. <i>Ἐπίκεινα τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιρῶν ἀπερὶ τῶν ἐπιπλοῦσιν ὅσο τῶν δύο τοῦτων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.</i></p>	<p>Northern Assurance (Νόρθερν Ἀσσουράνς) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836 Κεφάλαιον Α. Στ. 3,000,000 Ἀποθεμ. " 3,650,872 Ἐτησία πρόσδος τῷ 1891 Α. Στ. 1,076,800</p>	<p>THE MARITIME Insurance Company Limited Ἰδρυθεῖσα τῷ 1861. Κεφάλαιον Α. Στ. 500,000 Ἀποθεμ. " 102,345 <i>Ἡ ἑταιρεία αὕτη ἀσφα- λίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐπορεύματα, γρημα- τοδέματα καὶ ναυλοῦς δι' ἀτμο- πλοίων ἢ ἰστιοφόρων εἰς τι- μὰς μετρίωτάς.</i></p>
--	---	--	--

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει πράκτορα κ. **KARNIK ΣΕΡΟΠΙΑΝ**
ἐν Χανίω Μεγαλῆ Ἀδῆ Μασσα, ἀριθ. 21 καὶ 22^{ος}, ἐν Γαλατῶ.

1	4
2	5
3	6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα.
Διὰ πᾶσαν αἰτίαν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσουλῶν, ἰδιωτῷ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῶ, ὁδὸς Μαχμουδιῆ, ἀριθ. 2, Χανίων Ἰ. ρι μίαν ἔναντι τῆς Τραπεζῆς Καϊρόν.

<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>	<p>Λ'ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ</p>	<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>
--	--	--

ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῷ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15

Κλάδος Πυρκαϊᾶς		Κλάδος Ζωῆς	
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000
Ἀποθεματικόν	" 6,700,000	Ἀποθεματικόν	" 93,800,000
Ἀσφάλεια	" 63,770,000	Ζημιαὶ πληρωθεῖσαι	" 59,000,900
Ἐσόδα τοῦ ἔτους 1890	" 15,000,000	Ἀσφάλεια	" 243,580,000
Ζημιαὶ πληρωθεῖσαι	" 160,570,000		

ROYAL EXCHANGE FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ
ΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ, 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Λ. Στ. 1000
Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1887
Λ. Στ. 16,000,000

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν ἐπιπέδων αὐτοῦ
ἰδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ
τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τού-
του δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελε-
στέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφάλειαι κατὰ πυκαΐας ἐπὶ παντοειδῶν ἀπαι-
νήτων, ἐπιπλῶν καὶ ὀρυζοπορευμάτων ἐνεργοῦμεναι
διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληροῦς
διότιντα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύ-
τητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.
H. SWAN & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κωνσταντινὴν καὶ τὰ
Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδάλτση χάν, Γαλατῆ, ἀνω-
θεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ - 32, Avenue de l'Opéra, 32 - ΠΑΡΙΣΙΟΙ
ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIARHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡΟ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΡΑ DU REGENT
ΥΔΡΟ ΑΛΑΡΕΑΥΔ'ΕΣΠΑΓΝΕ ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ
ΜΥΡΑ FÉDORA ΓΑΛΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ Α Λ'ΤΡΙΣ

Σάπωνες, Έκχυλίσματα, Ύδατα κομμώσεως κτλ.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΔΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδη Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ.ΣΤ.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ.ΣΤ.

Ἀσφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, ὀρυζοπορευμάτων, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα
εἰς ὅρους ἐπωφελείας καὶ ἀσφαλίστατου ἀντάμου. — Ἀποζημιώσεις ἀνεὺ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-MAN
Ὁδὸς Μείδαντζικ (Βακτέ-κασ)

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co